

МІСЦА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Звернення Синоду Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ щодо пожежі на Грибовицькому сміттєзвалищі

Дорогі в Христі!

RISU.org.ua

Наприкінці травня виникла пожежа на Грибовицькому сміттєзвалищі біля Львова, яка забрала дорогоцінне життя людей. Ця трагічна ситуація глибоким болем і сумом відгукнулася в серцях усіх християн і небайдужих громадян України. Сьогодні вона є джерелом екологічного лиха, яке може зашкодити здоров'ю сотень тисяч людей.

Ми, єпископи УГКЦ, зібравшись на черговому Синоді в чудотворному місці Зарваниці, передусім висловлюємо співчуття і молитовну близькість родинам загиблих. Водночас виявляємо солідарність з усіма, кому загрожує екологічне лихо. Закликаємо всіх вас до молитви за тих, кого зачепило це горе, як рівно ж за тих, хто сьогодні може бути уражений його наслідками.

Хочемо висловити глибоке занепокоєння з приводу багаторічної недбалості відповідальних осіб і структур, які не спромоглися запобігти цьому лихові та його наслідкам. Сподіваємося, що буде проведено належне розслідування задля з'ясування правди. Нашою спільною відповідальністю є гідне ставлення до довікилля, яке є даром Творця, та здійснення необхідних кроків, щоб наслідки нашої людської життєдіяльності не були небезпечними для нас і для майбутніх поколінь.

У цей непростий час нам слід об'єднатися в молитві для того, щоб ніхто не стояв осторонь цієї біди. Пам'ятаючи слова нашого Спасителя – «усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших, ви Мені зробили» (пор. Мт. 25, 40), ми повинні докладити всіх зусиль для подолання наслідків цієї трагедії і навчитися допомагати одне одному.

У цей Святий рік Божого милосердя разом з усією Вселенською Церквою благаємо Божого змилювання над нашою Батьківщиною. Нехай Господнє милосердя, яке лікує рани нашої многотраждальної землі, буде нашою силою і джерелом надії.

Пресвята Богородице, Милосердя Двері, покривай нас своїм материнським покровом!

Від імені Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства
† СВЯТОСЛАВ

ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ (АЛЕКСІЙЧУК) ВІДПОВІВ НА ЗАКИДИ АТЕЇСТІВ ПРОТИ ЦЕРКВИ

Сьогодні суспільство живе в часі постмодерну, де кожен має власну думку, позицію. Часто ми можемо стикатися з людьми, чиє бачення світу різко відрізняється від нашого, і треба вміти вести діалог так, щоби не створити конфлікту. В питаннях релігії ми маємо зважати й на те, щоби не образити права людини на власну позицію. Як зробити це в діалозі з атеїстом чи противником Церкви, намагаємось зрозуміти в розмові з владикою ВЕНЕДИКТОМ (Алексійчук), єпископом-помічником Львівської архiepіпархії УГКЦ.

– Яке Ваше особисте ставлення до невірних чи до нерелігійних людей?

– Моє ставлення не може бути іншим, ніж віра в Бога. Адже я вірю в Бога Любові, Бога Милосердя, який народився і помер задля всіх. І це не питання, що хтось не вірить в Господа, – важливо, що Бог вірить в кожну людину. Це атеїсти можуть розчаруватись, але Бог не розчарується в нас, навіть, якщо ми грішимо, Він вірить, що ми можемо бути досконалими, жити морально та чесно.

Якщо говорити про атеїстів, то це люди, які виховані в певному середовищі, в певних обставинах. Вони – атеїсти, але вони теж з певних причин витворили свою ідеологію, чому саме вони стали невірними...
– Деякі стають атеїстами вже у старшому віці, будучи

до цього практикуючими католиками чи православними...

– Це є правда. Людина може стати атеїстом, досвідчивши недоліки людей у Церкві. Але це величезна помилка: ми не можемо асоціювати людей, які є в Церкві, з Богом. Християни мали б якнайкраще репре-

зентувати Бога, але часом навіть мені, єпископу, не завжди вдається бути добрим амбасадором Божим. Я для себе зрозумів одну важливу річ, що не треба в когось зачаруватись, щоби потім не розчаруватись. Атеїстами часто стають, коли хтось у комусь розчарувався.

– Щодо позицій атеїстів. Почнемо з народження. А саме – з хрищення. Нерелігійні люди відстоюють позицію, що неправильно христити дитину одразу після народження, адже так ми їй нав'язуємо віру батьків. Вона має робити власний вибір і визначатися з релігією в зрілому віці.

– В мене до Вас зустрічне запитання: хто ви за національність?

– Українка.

– Ви вибрали собі цю національність?

– Ні, я тут народилась, вона моя апріорі.

– Подібно і з християнством. Чому стали христити дітей, коли християнство стало поширеним на наших землях? Бо це апріорі, адже дитина виростала в цьому християнському середовищі. І

біда дійсно є, коли дитину хрищать, але батьки не практикують християнство. Правильно було б, щоби дітей христили в тих сім'ях, де ця віра практикується, коли вона є частиною життя, буття тієї чи іншої родини.

(Далі – на 8-й сторінці.)

• ЧЕРВЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
124 / 6

Слово Митрополита Львівського на Неділю сліпородженого

Ісус Христос зустрічався з різними людьми. Він не уникав їх, а навпаки – цікавився їхньою долею, допомагав, навіть старався про їжу, оздоровляв від недуг і проганяв злих духів... Спаситель лікував зло, яке мало місце в певних особах, зокрема, зважав, щоб Його допомога, звертання уваги на людину, приближало до Бога, приводило до віри у правдивого Господа.

Якось, переходивши, Ісус побачив сліпу людину. Не пройшов повз, підійшов до чоловіка. Учням було цікаво, хто згрішив, бо чоловік цей сліпим народився. Поставили не дуже логічні питання Христові, зв'язуючи сліпоту з гріхом. Чому? Оскільки він народився сліпим, то коли ж він міг згрішити? Правда, дехто безпідставно вірив, що можна грішити у лоні матері...

Ісус розвіяв питання про винуватість когонебудь за цю сліпоту. Він чітко сказав учням, що ніхто не згрішив в цьому випадку, щоб це впливало на стан здоров'я особи. Провидінням було передбачено щось інше: привести людину до віри. Мабуть, це був відповідний спосіб, щоб йому, рідним та знайомим через чудо запропонувати дар віри та спасіння.

Син Божий діяв просто: зробив місиво зі слини та порошу, намастив цим очі, послав до води, щоб умився, і той прозрів. Можливо, Ісус Христос бажав пригадати принагідно присутнім, що Бог створив людину із земного порошу (пор. Бут. 2,7), а тепер Він – ця ж сама Друга Особа Бога – дарує чоловікові, покликаному до життя з порошу, зір. Таким способом Ісус представляв Себе Богом, рівним Своему Отцю, чого юдеї не бажали приймати, а навпаки – ще більше лютували. Спаситель вказував, що справа не в болоті, що не воно дарує зір, бо – «іди, вмийся», усунь болото, – а зір, дар бачити очима, уже перед тим дав йому Господь.

Кажуть, що Дарвін, вчена особа, який наголошував на теорії еволюції, задумуючись на дуже мудрій будові ока, дар бачити оком, особливо вкінці свого життя, прийшов до незаперечного висновку про існування Бога. Господь твердить, що Він – світло. Світло не тільки для ока, але й світло для духа.

(Далі – у колонці на 3 стор.)

Владика Володимир освятив ікони у каплиці школи-інтернату

Протягом навчального року, під пильним оком іконописця п. Сергія, учні Львівської школи-інтернату №2 навчалися іконопису. Результатом їхньої плідної праці стали роботи, написані ними в стилі бароко.

На запрошення дітей до них прибув Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Тут, у каплиці мчч. Леонтія і Климентія, владика Володимир освятив дитячі роботи і благословив на плідну майбутню роботу. Також єпископ проголосив, що окремим декретом о. Тарас Мисяковський призначається капеланом шкільної каплиці мчч. Леонтія і Климентія.

Після освячення усі присутні, насамперед діти і працівники школи, капелани та волонтери «Центру опіки сиріт», а разом з ними і о. Юрій Остап'юк – голова центру студентського капеланства, разом

у Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла відбулася поминальна молитва та встановлення пам'ятного банера із фотографіями воїнів-героїв 80-ї окремої десантно-штурмової бригади

Празникували на Новому Львові

Парохіяни з Нового Львова відсвяткували храмовий празник у день рівноапостольних Кирила і Методія. З цієї нагоди сюди з пастирським візитом завітав Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Щирими привітаннями високого гостя зустрічали парафіяльна спільнота зі своїм адміністратором о. Володимиром Сичаком та запрошеними на престольний празник священниками.

Тут, у храмі, владика звершив Божественну Літургію та виголосив проповідь. «Кожен добрий пастир має велику місію – провадити за собою стадо. Кирило і Методій зуміли це зробити, бо промовляли до народу зрозумілою мовою, а народ почув цей голос. Приклад життя цих святих є великим повчанням для кожної людини, особливо для молоді: все можна здобути своєю наполегливою

У Неділю сліпородженого солдати строкової служби з військової частини А3546 (м. Львів), за підтримки Фондації св. Миколая, здійснили паломництво до Крехівського монастиря святого Миколая Чудотворця. У монастирі військові разом

із єпископом помолилися молебень до Христа Милосердного. Після цього директор школи Андрій Євгенович провів екскурсію закладом, а дітлахи почастили єпископа смачним власноруч приготовленим обідом.

По завершенню зустрічі волонтери вручили владіці почесну футболку «Центру опіки сиріт» та висловили щире подяку архиєреєві за теплі слова і щирі настанови.

Банер пам'яті про загиблих воїнів

ЗСУ. Очолив молитву о. Степан Сус – голова Центру військового капеланства та настоятель Гарнізонного храму св. апп. Петра і Павла ЛА УГКЦ. Вшанувати пам'яті загиблих прибули родичі, друзі та військовослужбовці 80-ї ОДШБ.

Тут, у храмі, також влаштовано так звану «стіну пам'яті», де знаходяться банери із фотографіями загиблих Героїв Майдану та АТО. Зокрема, зберігається березовий хрест, який вцілів під час ракетних обстрілів наметового містечка українських військових у с. Победа, що на Луганщині.

працюю» – наголосив архиєрей у своїй проповіді.

По завершенні Літургії владика Володимир уділив усім присутнім архиєрейське благословення, а парафіяни, очолювані своїм адміністратором, висловили слова вдячності єпископу за прекрасну проповідь та спільну молитву.

Паломництво солдатів строкової служби до Крехівської ікони Матері Божої

зі священниками та братами обителі молилися Божественну Літургію за мир в Україні. Крім іншого, паломники відвідали печерний монастир, в якому жили перші монахи, та чудотворне джерело Божої Матері. Відтак помолилися перед чудотворними іконами Крехівської Богородиці та св. Миколая Чудотворця, а також мали нагоду дізнатися деталі історії монастиря в екскурсії.

У Навчальному центрі Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного у Львові відбулася неординарна подія – військовий капелан уділив святі Тайни Хрищення та Миропомазання одному зі слухачів цього закладу. Молодого юнака охристили Володимиром – ім'ям, яке йому дали батьки. Захисник України особисто виявив бажання стати християнином та прийняти Христа у своє життя. Звершив Таїнства о. Андрій

Працівники музеїв Львівщини урочисто перейшли через «Двері Божого Милосердя»

Нещодавно музейні працівники прибули на прощу до Архикатедрального собору св. Юра, щоб урочисто перейти через «Двері Божого Милосердя».

Завдяки тісній співпраці Пасторального відділу Курії Львівської архієпархії та департаменту з питань культури, національностей та релігій Львівської ОДА вдалося зібрати на молитву більш, як дев'яносто музейників з різних осередків. Зокрема, серед прочан були працівники Національного музею у Львові ім. А.Шептицького, Історичного музею Львова – Львівської національної галереї мистецтв ім. Б.Возницького, музею Михайла Грушевського у Львові, Музично-меморіального музею С.Крушельницької – музею «Бойківщина» зі

Самбора, Художньо-меморіального музею Олени Кульчицької, музею Олексі Новаківського, музею Івана Франка у Львові, Художньо-меморіального музею ім. І.Труша.

Після молебню до Божого Милосердя і благословення копією нерукотворного Образу Ісуса Христа, присутні отримали пам'ятки від імені Митрополита Львівського Ігоря про проходження через Святі Двері.

Останнім штрихом духовної мандрівки на Святоюрський пагорб була молитва у крипті собору.

90-літній ювілей Сестер Милосердя

у 1837 році, а в червні 1926 року Митрополит Андрей Шептицький заснував східну вітку сестер Милосердя в Україні. Відтоді сестри протягом всього часу, рівно ж і в підпіллі, тісно співпрацювали та опікувались ієрархією нашої Церкви – Митрополитом Шептицьким, Патріархом Йосифом (Сліпим), владиками Чернецьким, Стернюком, Величковським та Слезюком. Харизма Згромадження від початку свого заснування до сьогодення – це життя духом свого покровителя св. Вінкентія а Павльо: «Служити вбогим, служити Ісусові Христові».

Згромадження сс. Милосердя св. Вінкентія в Україні ставить перед собою виконання християнської заповіді любові до людей через добрі вчинки, обслуговування та будь-яку допомогу знедоленим, найбільш потребуючим у їх фізичній, духовній, а також моральній нужді.

Цього року Згромадження св. Вінкентія святкує 90-річчя свого заснування в Україні. З цієї нагоди Високопреосвященний Митрополит Ігор привітав сестер Милосердя. Слова привітання Митрополит виголосив під час Архидієрархальної Божественної Літургії, котру звершив у монастирському храмі святого Йосифа.

Варто нагадати, що чернече згромадження сестер Милосердя св. Вінкентія започаткувалося в Бельгії

Військовослужбовці побували в Унівській Лаврі

Група військовослужбовців, які проходять реабілітацію у медичних установах м. Львова, відбула молитовне паломництво до Святоуспенської Унівської Лаври Студійського уставу. Молитовне паломництво очолив о. Богдан Кулик – настоятель студентського храму рівноапостольного князя Володимира та водночас капелан Львівського національного університету імені Івана Франка.

Паломники відвідали храм Успення Пресвятої Богородиці, розташований на території монастиря, та помолились біля чудотворної ікони Пресвятої Богородиці за мир і спокій у нашій Батьківщині, а також за здоров'я рідних та близьких. Отці та брати-студити провели екскурсію для військових, розповіли про історію монастиря та цілющого джерела, біля якого, згідно з давнім переданням, оздоровився від

Ще один молодий воїн став християнином

Сіданич, капелан Навчального центру та священнослужитель Гарнізонного храму св. апп. Петра і Павла. Душпастир побажав новоохрищенному ніколи не забувати про цей пам'ятний у його житті день, а також тієї обіцянки, яку він дав Богу під час Святої Тайни.

Вартує сказати, що душпастирі Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ щотижня відвідують містечка Навчального центру, щоб надавати духовну опіку солдатам строкової та контрактної служби, а також мобілізованим. Зокрема, капелани проводять духовно-патріотичні бесіди, уділяють святі Тайни Покаяння та Євхаристії, в неділю та свята служать Божественну Літургію для військових.

За матеріалами: kapelanstvo.com.ua

Після молебню до Божого Милосердя і благословення копією нерукотворного Образу Ісуса Христа, присутні отримали пам'ятки від імені Митрополита Львівського Ігоря про проходження через Святі Двері.

Останнім штрихом духовної мандрівки на Святоюрський пагорб була молитва у крипті собору.

Христос же знову поступив по-іншому. Він таки віднайшов зціленого, заговорив до нього, не забув й не залишив його, а лише запитав: «Віруєш у Чоловічого Сина?» Той не знав, про кого йшлося; коли ж довідався, що він розмовляє з ним, не ставив жодних запитань, а тільки промовив: «Вірую, Господи!» – і поклонився йому.

Святий Іван Золотоустий, роздумуючи над цією історією, так висловився: «... як зло теперішнього життя не є зло, так і добро не є добро. Тільки гріх є зло, а сліпоту не є зло» (св. Іван Золотоустий, Бесіда LVI на Ів п.1).

Дякуймо Богові за дар віри, за дар здоров'я, як також за брак здоров'я, бо це дуже часто сприяє багатьом глибше вірити в Бога. 2 червня цього року на Погулянці у Львові, в Центрі творчості дітей та юнацтва Галичини, відбувалося святкування 20-ї річниці діяльності «Карітасу». Певна мати, дитина якої хворіє на аутизм, сказала, що, дякуючи хворобі дитини, вона стала практикуючою віруючою християнкою, а не лише з назви. Не нарікала, не звинувачувала нікого; усе прийняла спокійно, з вдячністю, бо нині живе глибоко вірою.

Можна втратити багато, або здобути великі багатства, але коли бракуватиме практичної віри в Бога, то самі капітали нікого не врятують у вічності. Хай же пресвята Богородиця виблагає нам в Господа глибокого дару віри!

† ІГОР, Митрополит Львівський, УГКЦ

5 червня 2016 р. Б.,

Архикатедральний собор Святого Юра,

м. Львів

своєї недуги український шляхтич Олександр Ванько Лагодівський.

На завершення паломництва усі разом відвідали чернечий цвинтар, де помолились на чернечих могилах.

(Закінчення, початок на 2 сторінці)

«Вірую, Господи!» – сказав оздоровлений, кланяючись Спасителеві. Бог одним рухом багато говорить людині, яка повинна прийняти цей зробити позитивні висновки, які стосуються справи вічного життя та спасіння.

Сліпий чоловік (так назвемо його) після зцілення зору мусив ще багато витерпіти; він був утискуваний фарисеями, до яких його припровадили. Він розповідав їм кілька разів, яким чином був оздоровлений. На запитання фарисеїв назвав Ісуса пророком, бо справді не знав, хто зціпив йому очі. Самі фарисеї потрапили у замішання, бо вони стверджували, що оздоровляти в суботу – це порушення закону; інші ж говорили, що грішник не може таких чудес творити. Навіть батьків запитували про справу сліпоти їхнього сина від народження. Вони підтвердили факт хвороби, але боялися щось говорити про його зцілення Ісусом, щоб не бути виключеними із синагоги за Христа. Юдеї називали Ісуса грішником, а «сліпий» не підтримав їх у цьому, не повторяв за ними таких слів, а лише стверджував голосно, що він тепер бачить. Юдеї назвали оздоровленого учнем Христа; себе ж відносили до учнів Мойсея, – і зрячий не заперечував цього, а лише дивувався, що вони не знають Христа. Він пробував переконувати юдеїв, що побожних Бог вислуховує, що незнана йому людина, Ісус, вилікував його, чого ніхто не міг зробити до цього часу. Він так захопився цим чудом, своїм зціленням, що говорив про невідомість, щоб хто одвіку вчинив таке.

Отож, дотеперішня сліпота очей, обмеженість, яка володіла над сліпою людиною, не перешкодила сліпому прийняти віру, свідчити правду. Його не зламали злобні люди, не наклонили його на свою сторону; він твердо став по стороні правди, якою є Христос. Людина, яка не бачила, забута суспільством, поставлена на межі існування, бо жила з того, що їй подавали як милостиню – пізнала правду, вміло розібралася у ситуації, пізнала підступ фарисеїв та їхніх поплічників. Вони назвали його грішником та прогнали.

Христос же знову поступив по-іншому. Він таки віднайшов зціленого, заговорив до нього, не забув й не залишив його, а лише запитав: «Віруєш у Чоловічого Сина?» Той не знав, про кого йшлося; коли ж довідався, що він розмовляє з ним, не ставив жодних запитань, а тільки промовив: «Вірую, Господи!» – і поклонився йому. Святий Іван Золотоустий, роздумуючи над цією історією, так висловився: «... як зло теперішнього життя не є зло, так і добро не є добро. Тільки гріх є зло, а сліпоту не є зло» (св. Іван Золотоустий, Бесіда LVI на Ів п.1).

Дякуймо Богові за дар віри, за дар здоров'я, як також за брак здоров'я, бо це дуже часто сприяє багатьом глибше вірити в Бога. 2 червня цього року на Погулянці у Львові, в Центрі творчості дітей та юнацтва Галичини, відбувалося святкування 20-ї річниці діяльності «Карітасу». Певна мати, дитина якої хворіє на аутизм, сказала, що, дякуючи хворобі дитини, вона стала практикуючою віруючою християнкою, а не лише з назви. Не нарікала, не звинувачувала нікого; усе прийняла спокійно, з вдячністю, бо нині живе глибоко вірою.

Можна втратити багато, або здобути великі багатства, але коли бракуватиме практичної віри в Бога, то самі капітали нікого не врятують у вічності. Хай же пресвята Богородиця виблагає нам в Господа глибокого дару віри!

† ІГОР, Митрополит Львівський, УГКЦ

5 червня 2016 р. Б.,

Архикатедральний собор Святого Юра,

м. Львів

ГЛАВА ЦЕРКВИ: «ТОЙ, ХТО ПІДНИМАЄ РУКУ НА НЕНАРОДЖЕНИХ ДІТЕЙ, ВБИВАЄ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ І НАШОГО НАРОДУ»

«Ми прагнемо урочисто заявити про гідність української сім'ї, про гідність і права дітей України. Будь-які намагання прирівняти до подружнього зв'язку між чоловіком і жінкою інші види співжиття є дискримінацією сім'ї. Той, хто піднімає руку на ненароджених дітей, вбиває майбутнє України і нашого народу».

Про це сказав Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав на Європейській площі в Києві 4 червня на завершення Міжконфесійної ходи на захист прав сім'ї та дітей.

Додамо, у Києві відбулася хода на захист прав сім'ї та дітей. Її ініціатором виступила Всеукраїнська рада Церков та релігійних організацій. Мета акції — повернути увагу до проблем захисту прав дітей, утвердити в суспільстві принципи любові й поваги, виступити на захист сім'ї як союзу чоловіка і жінки, що відповідає Божому задуму та природі людини. У ході взяли участь понад 5 тисяч вірних різних конфесій. По завершенні ходи на Європейській площі до учасників звернулися члени Всеукраїнської ради Церков, наголосивши на значенні сім'ї та правах ненароджених дітей.

Департамент інформації УГКЦ

ПРО СІМДЕСЯТ ДРУГУ СЕСІЮ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ КИЄВО-ГАЛИЦЬКОГО ВЕРХОВНОГО АРХІЄПІСКОПСТВА УГКЦ

7-8 червня у Марійському духовному центрі «Зарваниця» під головуванням Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава відбулася Сімдесят друга сесія Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства Української Греко-Католицької Церкви.

У синодальних засіданнях брали участь усі чинні єпископи Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ, окрім відсутнього з поважної причини владика Венедикта (Алексійчука). На цій Сесії в синодальних засіданнях узяв повноцінну участь новохіротонізований владика Володимир (Груца), Єпископ-помічник Львівської архієпархії. На синодальних засіданнях також був запрошений владика Ніл (Лушак), Єпископ-помічник Мукачівської греко-католицької єпархії.

Головною темою цієї Сесії Синоду Єпископів Верховного Архієпископства було питання допомоги біженцям в єпархіях та екзархатах нашої Церкви в Україні, пов'язані з цією проблематикою виклики сьогодення та ймовірні способи відповіді на них.

Окрім головної теми, синодальні отці розглядали питання про заходи польсько-українського порозуміння заради майбутнього, яке доповів Блаженніший Святослав. Також дискутувалися наступні теми:

Про діяльність комісій Верховного Архієпископства та пропозиції щодо відзначення Дня мирянина, про діяльність Координаційної ради з питань душпастирства у критичних ситуаціях, про плани розвитку Українського католицького університету і нові можливості служіння Церкві й народу, котрі з цього випливають, про стан діалогу з УАПЦ(о) після їхнього єпархіального собору, про підготовку проці українських емігрантів Європи до м. Фатіми (Португалія) та зустрічі Східних католицьких єпископів Європи у Фатімі, яка відбудеться в жовтні 2016 року тощо.

Сімдесят третю сесію Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архієпископства Української Греко-Католицької Церкви вирішено провести в листопаді 2016 року.

Секретаріат Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архієпископа
УГКЦ

У Неділю самарянки з рук Високопреосвященного Митрополита Львівського Ігоря отримав пресвітерське рукоположення Володимир Пендзей, випускник Львівської духовної семінарії Святого Духа та Українського католицького університету. Сьогодні отець Володимир є студентом ліценціату Лювєнського католицького університету в Бельгії. Продовжуючи свої студії, він допомагатиме душ-

На Кіпрі започатковано першу громаду УГКЦ

30 травня відбулася історична подія в житті УГКЦ – голова Пасторально-міграційного відділу (ПМВ) УГКЦ владика Йосиф (Мілян) відслужив першу Архирейську Божественну Літургію в столиці Республіки Кіпр м. Нікосія. А наступного дня, 31 травня, владика Йосиф відслужив Літургію в м. Лімасол. Під час богослужіння на Кіпрі було оголошено про заснування першої церковної громади УГКЦ. Це сталося завдяки старанням української спільноти Кіпру на чолі з Тетяною Мартиненко.

Завдяки старанням диякона Петра Токача, не лише українці за походженням, а й жителі Кіпру мали унікальну можливість, віддаючись щирій молитві під час богослужіння, вшанувати мощі св. апостола Петра.

Під час робочого візиту владика Йосифа провів зустріч із маронітським єпископом Юсефом (Суїфом), під час якої було обговорено подальшу співпрацю та перспективи розвитку душпастирства для українців

Наприкінці травня священник Буцацької єпархії УГКЦ о. Андрій Євчук, який готується до дипломатичної служби Апостольської Столиці в Папській дипломатичній академії, захистив докторську дисертацію в Папському Лятеранському університеті. Отець Андрій успішно захистив докторську дисертацію з канонічного права на тему «Призначення та перенесення пароха в ККСЦ».

На захисті докторату була присутня академічна

Полтавські діти вперше приступили до Святої тайни Сповіді

У парафії Пресвятої Трійці УГКЦ м. Полтави до першої Сповіді та Причастя приступило наймолодше покоління християн. І хоча це було лише троє дітей – Ганна Кравець, Іван Костенко та Максим Гаврильчик, однак це є чудовим знаком того, що парафія має майбутнє.

Упродовж останніх півроку діти ходили на заняття до катехитки Анни Жгун, щоб підготуватися до першої Сповіді. А у неділю було свято – свято першого Причастя. Троє маленьких українців приступили до своєї першої Сповіді та святого Причастя. Сповіді слухав о. Юрій Кролевський.

Потім відбувся невеличкий концерт, діти показали свої таланти – читали вірші та співали пісні. Наприкінці батьки дітей влаштували частування для усієї парафіяльної родини. «До речі, дітей до свята підготувала моя дружина-розумниця», – коментує подію п. Василь Жгун – активний парафіянин та фінансовий секретар полтавського

Український священник став душпастирем у Бельгії

пастирям єпархії святого Володимира на теренах Бельгії та Нідерландів, де досі активно служив дияконом та провідником катехитичних груп.

Паризька єпархія святого Володимира Великого УГКЦ була утворена 19 січня 2013 року. Вона охоплює п'ять країн: Французьку Республіку, Королівство Бельгії, Королівство Нідерландів, Велике Герцогство Люксембург та Швейцарську Конфедерацію. Територіальні розміри єпархії перевищують територію всієї України. Паризька єпархія святого Володимира Великого для українців Франції, Бельгії, Нідерландів, Люксембургу та Швейцарії налічує понад 20 тис. вірних, серед яких душпастирюють 28 священників на чолі з владикою Борисом Гудзяком.

у містах Нікосії та Лімасолі.

Про співпрацю також йшлося під час зустрічі делегації ПМВ УГКЦ із Послом України в Республіці Кіпр Борисом Гуменюком. Сторони обговорили ситуацію української громади на Кіпрі і шляхи співпраці Посольства з УГКЦ.

Під час візиту владика Йосифа супроводжували секретар ПМВ о. Андрій Гах, диякони Петро Токач і Роман Ільницький.

Департамент інформації УГКЦ

Церква матиме священника-дипломата з України

спільнота, представники духовенства та української діаспори, зокрема, архієпископ Циріл Василь, ТІ – секретар Конгрегації Східних Церков, який також був і цензором цієї докторської дисертації, о. Андрій Лемчук – настоятель кафедрального собору в Чорткові та синкел у справах формації духовенства, о. Роман Кривий – парох громади свв. Володимира та Ольги в м. Авеліно, та Посол України при Святому Престолі Тетяна Іжевська.

Редакція нашого часопису долучається до привітань отця-доктора духовенством Буцацької єпархії, бажаючи йому Божого благословення для подальшого служіння Церкві.

Прес-служба Буцацької єпархії УГКЦ

осередку ордену «Лицарів Колумба».

«Якщо з дитиною не говорити про Бога, то, скоріш за все, потім доведеться говорити з Богом про дитину», – саме таким є гасло цієї парафії. Тому тут особливу увагу приділяють релігійному вихованню дітей, маленьким парафіянам змалку розповідають про всі дари, якими нас наділяє Господь, та про святість дотримання Божих заповідей.

Прес-служба парафії Пресвятої Трійці
м. Полтави

Волонтери доставили на Полтавщину іконостас

не просто так – вони привезли місцевим греко-католикам унікальний дарунок від своїх односельчан. Річ у тім, що вірні храму Успіння Пресвятої Богородиці УГКЦ м. Козова Тернопільської області разом зі своїм адміністратором о. Михайлом Забанжалою вирішили подарували іконостас греко-католицькій громаді на Полтавщині.

Варто зазначити, що в Деменках служить священник о. Василь Улішак, який родом з м. Козови. «Коли у мене були

дияконські свячення, – розповідає о. Василь, – владику Василій, екзарх Харківський, закликав моїх земляків допомогти мені у моєму служінні. Ось тепер і випала слушна нагода, оскільки до храму Успіння Пресвятої Богородиці придбали новий іконостас, а цей вирішили подарувати нам».

Від імені громади о. Василь висловив подяку о. Михайлові та його парафіянам за їх пожертву, а також волонтерам – за сприяння і допомогу.

До села Деменки, що на Полтавщині, несподівано прибули цікаві гості. Ними виявились волонтери, що їхали в зону АТО із Козови, що на Тернопільщині. І прибули вони сюди

У Крилосі молились за збереження Богом сотвореного світу

У Всесвітній день охорони навколишнього середовища, що його відзначали 5 червня, з ініціативи Бюро УГКЦ з питань екології, в рамках відзначення Ювілейного Року Божого Милосердя, відбулась проща екологів та захисників Божого створіння до Галицької чудотворної ікони Божої Матері в с. Крилос Галицького району Івано-Франківської області. Приємним є також і те, що на заклик Екобюро до прощі долучились також і молоді люди з Івано-Франківська та околиць, які долали цей шлях найбільш екологічним видом транспорту – велосипедом.

Урочиста частина прощі розпочалася зустріччю Преосвященного владики Михаїла (Колтуна) ЧНІ, ординарія Сокальсько-Жовківської єпархії, який є також головою комітету з питань екології при Синоді єпископів УГКЦ. Преосвященний владику Михаїл очолив архиєрейську Божественну Літургію і виголосив проповідь, в якій чітко, лаконічно і дуже доступно пояснив, що сотворений Богом

світ був задуманий, як місце гармонійного Царства Любові між усім створінням.

Після Служби Божої д-р Володимир Шеремета, очільник церковної екологічної інституції, подякував усім за участь та запропонував присутнім прикласти до мощей святого Івана Павла II, якого по праву називають «зеленим Папою». Відтак усі присутні спільно помолвились перед Чудотворною іконою Матері Божої.

Інформаційна служба Бюро УГКЦ з питань екології

У Зарваниці відбулася перша проща мас-медійників

мас-медійників, свої роздуми над Євангелієм про сліпородженого спрямував до журналістів. Згодом відбувся цікавий і відвертий духовно-етичний діалог між журналістами та владику Теодором. «12 апостолів, за настановою Ісуса Христа, несли у світ слово Боже, несли інформацію. Вони не мали авт, не мали інших зручностей, але змінили світ. Це можливо зробити, якщо людина має свободу», – зазначив владику. Відтак він закликав журналістів слухатися власного сумління і думати про те, якими будуть наслідки опублікованої інформації.

Відтак журналісти разом зі священниками зворушливо молились панахиду за загиблими на Майдані та у зоні АТО мас-медійниками. Завершилася перша професійна проща журналістів молитвою перед іконою Зарваницької Матері Божої у храмі Пресвятої Трійці, де паломники отримали благословення мироточивими мощами.

зможуть прибігати пацієнти та лікарі і просити в Бога за заступництвом Богородиці дар зцілення від важких недуг.

Цього ж дня для потреб пацієнтів було передано два комплекти милиць від БФ «Карітас-Київ».

Прес-служба Київської архієпархії

В ПАТРІАРШОМУ СОБОРІ МОЛОДІ КИЯНИ УРОЧИСТО ПРИЙНЯЛИ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ
У Патріаршому соборі Воскресіння Христового наймолодші парафіяни вперше урочисто прийняли святу Тайну Євхаристії. А напередодні, в суботу, вони вперше приступили до святої Тайни Покаяння. Перед початком сповіді священники провели спільну молитву, яку очолив о. Ніканор Лоїк, адміністратор собору. Опісля настоятель побажав дітям добре пережити це Таїнство та ставати щораз кращими християнами.

Наступного дня, за Божественною Літургією, о. Ніканор Лоїк виголосив проповідь, у якій, зокрема, зазначив: «Сьогодні торжественно прийнявши Пресвяту Євхаристію – Тіло і Кров Ісуса Христа під видами хліба і вина, ми свідчимо своє переконання через слова молитви: «Вірую Господи і визнаю, що Ти є еси воістину Христос – Син Бога Живого», який приходить, поселяється в наші серця та через споживання Пресвятої Євхаристії вводить нас у таємницю Пресвятої Трійці – славу свого Божества».

По завершенні Літургії настоятель привітав дітей та подякував усім, хто причинився до цього свята. «Особливо дякуємо батькам, сестрам Пресвятої Родини, а особливо сестрі Омеляні, яка багато потрудилася, приготувавши дітей до цього свята. Дякуємо також о. Михайлу Мельнику, який як добрий господар, не шкодуючи свого часу, ділився з батьками та дітьми своєю вірою», – сказав він.

Прес-служба Патріаршого собору

НА ПОЛТАВЩИНІ БУДЕ НОВИЙ ХРАМ

На парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці с. Шевченки Кобеляцького району Полтавської області відбулися збори, на яких було прийнято рішення про будівництво храму УГКЦ. Дотепер тут богослужіння відбувалися у пристосованому житловому будинку, який перебуває в аварійному стані.

Після Св. Літургії, яку відслужив адміністратор парафії о. Василь Улішак, одногосно було прийнято рішення про будівництво храму і складено протокол, який скерували у відповідні державні інстанції.

В РАДОМИШЛІ ДИСКУТУВАЛИ ПРО ЖИТОМИРСЬКУ УНІЮ

«Правобережна Україна на переломі XVII–XVIII століть» – саме так називалася дводенна Ювілейна наукова конференція, яка нещодавно завершилась у Радомишлі на Житомирщині. В рамках конференції владику Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київський, відслужив у замковій каплиці Радомишля молебень до Божого Милосердя. З архиєреєм співслужили священники з Київського, Житомирського, Вінницького та Білоцерківського протопресвітерств.

В другій половині дня учасників конференції також відвідав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Патріарх Святослав. Беручи слово, Предстоятель подякував усім присутнім за два проведені дні, які спільно науково проводили в Києві та Радомишлі: «Слухаючи доповіді, я особисто почав розуміти, як часто сьогодні наші Церкви живуть в полоні різних історичних міфів. Міфів, які були написані в тому чи іншому кабінеті, а пізніше перейшли до народного вжитку. Дуже небезпечно, коли ті історичні церковні міфи перетворювались у своєрідну конфіденційну пропаганду, якою пізніше Церкви намагались поборювати одна одну. Тоді справді немає жодного шансу на якийсь справжній конструктивний діалог, який базується на істині». Тому, як зауважив Глава УГКЦ, – ці два дні були часом деконструкції міфів.

Патріарх також заперечив поняття «уніатського тріумфалізму», оскільки воно, за його словами, має негативне значення. «Тому сьогодні ми чуємо про різні моделі пошуку способу поєднання Церков і про це дискутуємо», – зазначив Блаженніший.

Прес-служба Київської архієпархії

Напередодні свого професійного свята декілька десятків журналістів з обласних та всеукраїнських видань Тернопільщини вперше, як паломники, відвідали Марійський духовний центр «Зарваниця». Прочани очищали свої душі у святій Тайні Покаяння. А на Архиєрейській Святій Літургії, яку відслужив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії УГКЦ Теодор (Мартинюк), молилися за свої родини та колег.

Владика Теодор, який став духовним опікуном

У Києві освятили нове відділення дитячої травматології

Медичний капелан Київської міської дитячої клінічної лікарні № 1 о. Віталій Воєца освятив нове відділення дитячої травматології. Чин освячення своїм співом звеличили семінаристи Київської Трьохсвятительської духовної семінарії. У посвяченні взяли участь працівники цієї лікарні на чолі з головним лікарем Юрієм Кожарою.

Після освячення відділення відбувся концерт духовної музики та українських пісень, який презентували семінаристи КТДС. На згадку про подію о. Віталій передав відділенню дитячої травматології ікону Божої Матері Неустанної Помочі, яка, за його словами, стала першою іконою, до котрої

Мандруючи Інтернетом

ХРИСТІЯНИ ПАКИСТАНУ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ЗНЕСЕННЯ ЦЕРКОВ

Пакистанські християни протестували перед будівлею Верховного суду Лахора проти знищення церков заради будівництва залізниці, передає 316NEWS. Віруючі скандували: «Ми не віддамо ні дюйма нашої святої землі!» і «Ми вимагаємо дотримання наших прав!» На думку учасників протесту, знесення чотирьох церков, щоби звільнити місце для залізниці, «утискає християн». «Немає перепочинку для пакистанських християн – і здається, їх переслідує одна проблема за одною», – каже директор компанії CLAAS-UK Насір Саїд.

За його словами, пакистанці ще не відійшли від теракту на Великдень в парку в Лахорі і нападу на військову школу в Пешаварі, в результаті чого загинуло понад дві сотні людей, в тому числі діти, як знову повинні боротися за свої права – тепер зносять їхні храми. «Ці храми розташовані в дуже престижних районах, що багатьох політиків та ісламістів дуже дратує. Вони не можуть погодитись із тим, що у християн є нерухомість, і тому намагаються використати будь-який привід, щоби захопити землі і принизити християн», – твердить Насір Саїд.

Він також заявив, що уряд Пакистану має припинити грати з почуттями віруючих християн і «надувати» представників християнської меншини. Згідно з даними доповіді, виголошеної 2 травня комісією США з міжнародної релігійної свободи (USCIRF), пакистанський уряд в 2015 році «продовжував нахабно зневажати свободи релігії».

БІБЛІЯ СТАЛА ОФІЦІЙНОЮ КНИГОЮ АМЕРИКАНСЬКОГО ШТАТУ ТЕННЕСІ

Сенат законодавчих зборів штату схвалив законопроект, що проголошує Біблію офіційною книгою штату, повідомляє «Reuters». Автором ініціативи виступив республіканський сенатор Стів Сазерленд, а сам законопроект був схвалений 19-ма голосами (17 республіканців і 2 демократи) проти восьми (шість республіканців і два демократи). Серед активних противників законопроекту був генеральний прокурор штату.

Стів Сазерленд вважає, що цей законопроект підкреслює насамперед внесок Біблії в історію та культуру штату, аніж свідчить про симпатію уряду стосовно окремо взятої релігії. Прихильники законопроекту вказували на історичне значення священної книги і її релігійний сенс.

У минулому році влада Теннессі вже намагалася зробити Біблію офіційною книгою штату, проте тоді їй це не вдалося. Крім того, подібний законопроект намагалася в 2014 році поставити на голосування в штаті Луїзіана, але потім зняли з розгляду. Також законопроект про офіційне визнання Біблії безуспішно розглядався на початку цього року в штаті Міссісіпі.

Колишній сенатор і нинішній президент Ради сімей Теннессі Девід Фулер вважає, що «немає жодної іншої книги, яка відіграла би таку роль в історії штату Теннессі, як Біблія». Він додав, що Біблія має «практичне застосування, історичні паралелі та економічний ефект в нашій державі».

«Біблія – це моя офіційна книга», – заявив губернатор штату Рон Ремсі.

Папа Франциск коронував фігуру Богоматері з Ла Салет

Святіший Отець Франциск коронував фігуру Богоматері з Ла Салет, яка з нагоди Ювілею Милосердя прибула до Ватикану. В цьому році виповнюється 170 років з моменту об'явлення Марії в цьому місті, розташованому у французьких Альпах.

«Це – Ювілейний Рік, тому ми дуже раді з цього періоду,

оскільки вважаємо це часом благодаті, а також у зв'язку з тим, що Святіший Отець оголосив його як Ювілейний Рік Милосердя, а базиліка Пресвятої Марії в Ла Салет також є храмом, який має Святі Двері Милосердя», – сказав отець Кшиштоф Жигадло – салетин, який працює в тамтешньому санктуарії, у розмові з «Радіо Ватикану». Він підкреслив, що одним з важливих елементів цього свята була коронація фігури Богоматері з Ла Салет.

«Марія, незважаючи на те, що говорить у своєму посланні про речі досить складні: про рамена Її Сина, які обтяжені нашими гріхами, несвяткуванням дня Господнього, браком посту, молитви, і, одночасно, звинуваченням Бога у всьому тому злі, яке зустрічає людина у житті, але Вона приходить з посланням надії. Перше речення Її послання

звучить: «Прийдіть, діти мої, не бійтеся», – а потім говорить про прекрасну обітницю великого благословення для всіх нас, як плоду нашого особистого покаяння», – підкреслив польський монах.

Основні ювілейні урочистості відбудуться у Ла Салет 19 вересня – рівно у 170-ту річницю об'явлення Діви Марії. Побачили її двоє дітей-пастухів – 15-річна Меланія Калват та 11-річний Максимін Жирар.

Джерело: deon.pl

Понтифік: футболісти повинні проявляти справжні цінності спорту

Папа Римський Франциск прийняв у Ватикані футболістів клубів «Ювентус» і «Мілан», які 21 травня зустрілися між собою у фінальному матчі Кубка Італії на Олімпійському стадіоні в Римі, повідомляє Християнський мегапортал invictory.com.

«Ви – чемпіони у спорті, але насамперед ви – чемпіони в житті!» – виголосив під час аудієнції понтифік, який є пристрасним футбольним уболівальником.

Папа підкреслив, що оскільки футболісти привертають величезну увагу уболівальників, то вони покликані поводити себе таким чином, щоби виявляти «людські та спортивні якості, які свідчать про справжні цінності спорту». Серед цих цінностей глава Римо-Католицької Церкви назвав чесність, здатність до дружби та діалогу, людську солідарність. «Мова йде про духовні цінності, які стають цінностями спортивними. Йдеться просто про те, що кожен із вас, перш ніж бути футболістом, є

людиною зі своїми недоліками і перевагами, але, головне, з совістю, яка, сподіваюся, просвітлена відносинами з Богом», – сказав він.

Папа Франциск закликав футболістів керуватися ідеалами братства, взаємної поваги, розуміння і прощення. «Робіть так, щоби людина завжди перебувала в гармонії зі спортсменом», – зазначив він.

Місцевість Каср-ель-Яхуд, яка простягається навколо західного берега річки Йордан, місце, яке традиція визначає як місце хрищення Ісуса, буде очищена від мін та інших боєприпасів, які досі лежать там розкиданими через

Місце хрищення Ісуса буде розміноване

п'ятдесят років після Шестиденної війни (5-10 червня 1967 року). За даними ізраїльської преси, територія, яку збираються очистити, охоплює близько 100 гектарів і була недоступною з 1967 року.

Проект з розмінування здійснюватиметься під керівництвом Міністерства оборони Ізраїлю і за сприяння британської компанії «Halo Trust», що спеціалізується на знешкодженні й вилученні мін та інших боєприпасів. Розмінування має бути завершено до кінця 2016 року.

Каср-ель-Яхуд знаходиться на відстані декількох кілометрів від Єрихону, на кордоні з Йорданією. Тут є багато стародавніх церков та монастирів, які досі вважаються небезпечними через міни. Починаючи з 2011 року, Ізраїль розробив єдиний прямий маршрут доступу до обладнаного місця для християнських обрядів на березі річки Йордан. Досі доступ було дозволено паломникам лише під контролем ізраїльської армії.

«Католицький оглядач» з посиланням на «Agenzia fides»

На Філіппінах католицького священника обрано віце-мером

Монсеньор Джімар Лусеро Віра Крус, генеральний вікарій єпархії міста Іліган на півдні Філіппін, був обраний віце-мером цього міста. Єпископ пояснив, що він офіційно перебуває у канонічній відпустці, через що не підпадає під заборону (згідно з канонічним правом Католицької Церкви, священникам забороняється брати участь у боротьбі за виборні посади і виконувати політичні функції). Монс. Віра Крус підкреслив, що церковна влада офіційно дозволила йому тимчасово залишити пастирське служіння, щоби послужити громадянам Ілігана в іншій якості.

Колишній генеральний вікарій впевнений, що Іліган потребує великих змін після того, як колишній мер міста був заарештований за звинуваченням у змові

обрано віце-мером

з метою вбивства депутата Конгресу. У той же час критики дорікають Віра Крузу у тому, що він використовував церковний амвон для досягнення своїх політичних цілей.

«Почути крик бідних і встати на їх захист – це питання справедливості», – заперечує опонентам монсеньор. Одним з пунктів передвиборчої програми Віра Круса була боротьба з корупцією всередині профспілок. Він також закликав жителів Ілігана підтримати зусилля нової влади у боротьбі зі злочинністю.

Джерело: CNL

У руїнах зруйнованого бойовиками ІДІЛ монастиря виявили останки св. Юліана

Серед руїн древнього монастиря Мар Еліан у християнському місті Ель-Кар'ятейн, звільненому від ІДІЛ, виявили мощі християнського святого. Про це повідомляє «Christian today». На фотографіях,

опублікованих репортером каналу «4 News» Ліндсі Хілс, видно кістки, які лежать на землі серед каміння.

Припускають, що останки належать св. Юліану, якого замучили в 284 році за відмову відректися від віри. Святий, який зцілює хворих, був убитий власним батьком, римським офіцером. Він був похований в саркофазі, який знаходився у відкритому доступі протягом століть, до часу, поки бойовики ІДІЛ за допомогою бульдозерів не зруйнували монастир Мар Еліан, вік якого – понад півтори тисячі років. За повідомленнями ЗМІ, джихадисти знищили всі християнські символи в монастирі, хрести поскидали, а християнські книги спалили.

З квітня сирійські військові сили, за російської повітряної підтримки, вибили ІДІЛ з міста після декількох днів облоги.

Король Йорданії оплатить реставрацію Гробу Господнього

Реставратори Гробу Господнього в Єрусалимі можуть розраховувати на особисту фінансову допомогу з боку короля Йорданії Абдалли II. Королівський двір в Аммані повідомив 10 квітня православному Патріарху Єрусалимському Феофілу III, що Хашимітський монарх вирішив зробити «макруму» («благородне діло»), взявши на себе витрати з реставрації Кувуклії – каплиці, спорудженої над Гробом Господнім в базиліці Воскресіння.

Зі свого боку Патріарх Феофіл високо оцінив щедрість короля, нагадавши, що він завжди був і залишається «вірним хранителем християнських та мусульманських святих місць Єрусалиму і палестинських територій». Предстоятель Єрусалимської Церкви також подякував Абдаллі II за його роль у збереженні християнської присутності на Святій Землі і його участь у «сіянні насіння любові і братерства між мусульманами та християнами». «Ми пожинаємо плоди цих зусиль в той самий час, коли внаслідок воєн, розв'язаних фанатиками, цілі країни були охоплені вогнем і залиті кров'ю», – заявив Патріарх.

З великим задоволенням сприйняв звістку з Амману і вікарій латинського Патріарха Єрусалима єпископ Вільям Шома. «Це чудова новина, що має воістину символічне значення, – заявив католицький прелат. – Гріб Господній – найбільша святиня для християн усіх конфесій. Це рішення демонструє доброзичливість короля стосовно християн і його постійну турботу про збереження християнської спадщини. Воно показує, наскільки велика його місія гаранта недоторканності святих місць – християнських і мусульманських – в Єрусалимі, закріплена у Ваді-ель-Арабських угодах (мирний договір між Ізраїлем та Йорданією, укладений в

1994 році в прикордонному пункті Ваді-ель-Араба на березі Червоного моря)».

Про майбутню реставрацію Кувуклії православний Єрусалимський патріархат і францисканська Кустодія Святої Землі оголосили наприкінці березня. Роботи мають розпочатися після православного Великодня, який цього року припав на 1 травня.

Наукові дослідження, проведені перед початком робіт, показали, що найбільша святиня християнського світу перебуває в плачевному стані через вогкість, яку спричинює конденсат, що утворюється від дихання численних паломників, а також через тепловий вплив свічок.

Реставрація стала можливою завдяки згоді, досягнутій між трьома основними конфесіями, які мають право на спільне користування Кувуклією, – православними, католиками латинського обряду, які представлені францисканською Кустодією, і вірменами. Реставрація самої базиліки Воскресіння Христового почалася ще в 1961 році і просувається дуже повільно.

Джерело: Благовест-інфо

Архієпископ Кентерберійський дізнався ім'я свого батька

Аналіз ДНК засвідчив, що архієпископ Кентерберійський Джастін Велбі є позашлюбним сином Ентоні Монтегю Брауна, особистого секретаря Вінстона Черчилля. Для примаса Церкви Англії ця новина стала справжнім шоком, йдеться в його заяві, опублікованій 8 квітня. Зробити аналіз ДНК архієпископа спонукало журналістське розслідування газети «Daily Telegraph», яка висунула версію про те, що Джастін Велбі не є сином підприємця Гевіна Велбі, – а сам духовний лідер англікан навіть не міг припустити, що він є позашлюбною дитиною. Гевін Велбі помер в 1977 році, а Ентоні Монтегю Браун – в 2013-му.

Як стверджує газета, архієпископ вирішив зробити тест ДНК після того, як видання звернулося до нього з розповіддю про історію його родини. За даними газети, порівняння ДНК на підставі мазків слизової оболонки рота архієпископа і зразків волосся сера Ентоні говорить про 99,9% ймовірність того, що мова йде про сина і батька.

Для матері архієпископа, 86-річної Джейн Вільямс, новина про те, хто є батьком її сина, теж стала повною несподіванкою. Вона визнала, що мала зв'язок з Монтегю Брауном незадовго до шлюбу з Велбі, який тривав всього три роки. При цьому дама, яка згодом повторно вийшла заміж, вважала, що саме другий чоловік був батьком Джастіна.

Велбі зізнався, що результати тесту ДНК стали для нього цілковитою несподіванкою. «Внаслідок згубних пристрастей моїх батьків моє раннє дитинство було хаотичним, хоча мені пощастило отримати прекрасну освіту і бути оповитим турботою бабусі, матері, коли вона лікувалася, і батька Гевіна Велбі, наскільки це було можливим», – наголошується в заяві архієпископа. Він вважає, що в його житті «смуток і розпач обернулися спокутою і надією».

За матеріалами Благовест-інфо і РІА «Новости»

«THE WASHINGTON POST»: ІДІЛ ВТРАЧАЄ ПІДТРИМКУ АРАБСЬКОЇ МОЛОДІ

Через два роки після проголошення «халіфату» терористичне угруповання «Ісламська держава» стрімко втрачає підтримку серед молодих арабів. Про це пише газета «The Washington Post». Вона наводить дані дослідження громадської думки, проведеного в січні-лютому консалтинговою компанією «ASDA'A Burston-Marsteller» в 16 арабських країнах серед молодих людей віком від 18 до 24 років – основної групи населення, на яку робить ставку ІДІЛ. «Переважає більшість арабської молоді зараз рішуче виступає проти терористичної групи, – підкреслює газета. – 80% опитаних повністю виключають можливість будь-якої підтримки ІДІЛ» (всього рік тому про таку позицію заявляли близько 60% респондентів).

У дослідженні міститься висновок про те, що «молоді араби все більше бояться цієї терористичної організації і все менше піддаються її пропаганді в порівнянні з попередніми роками». Так, понад половина опитаних поставили ІДІЛ на перше місце серед проблем, з якими стикається Близький Схід, а троє з чотирьох респондентів висловили думку, що угруповання зазнає краху в спробах створити «ісламський халіфат» в Іраку та Сирії. «Мовчазна підтримка ІДІЛ йде на спад», – роблять висновок автори дослідження.

Згідно з результатами опитування, релігійні почуття відіграють щонайменше другорядну роль при ухваленні рішення молодими арабами приєднатися до терористичного угруповання. На питання, що спонукає їх зважитися на такий крок, респонденти назвали головними причинами безробіття та відсутність економічних перспектив.

sib-catholic.ru

ПРОТЯГОМ РОКУ БІБЛІЯ ПЕРЕКЛАДЕНА НА 50 МОВ

У минулому році «Об'єднане Біблійне Товариство» працювало над перекладами Святого Письма на 50 мов, якими говорять майже 160 млн. осіб, повідомляє 316 NEWS.

Вперше повний переклад Біблії став доступним на одинадцять діалектних говірок Ефіопії, Уганди, Індонезії, Чаду та ін. Вперше в минулому році лінгвісти приступили до часткового і повного перекладу Святого Письма на 28 мов, якими говорять 33 млн. осіб. Крім того, були випущені книги Нового Завіту і повні Біблії для глухонімих на діалектах Вірменії, Нідерландів, Шрі-Ланки, та Коста-Ріки.

Відзначається, що «Біблійне Товариство» також приступило до перегляду існуючих перекладів.

«Цей прогрес надихає нас прагнути робити ще більше, щоб життя багатьох людей і співтовариств збагатилося завдяки силі Слова Божого, що перемінює», – заявив керівник цього глобального проекту Александер Швайцер.

В КАХЕТІЇ ВИЯВЛЕНО РУЇНИ НЕВІДОМОЇ РАНІШЕ ЦЕРКВИ

В околицях селища Мелаані в Кахетії (Грузія) місцевими фахівцями виявлено залишки невідомої раніше старовинної церкви, повідомляє «Sputnik-Грузія». «Все, що залишилося від храму, це півтора метра стіна, – розповів журналістам фахівець з культурної спадщини Гурджаанської районної адміністрації Тамаз Маркозашвілі. – Датування, а також інші деталі можуть бути встановлені в ході археологічних розкопок та наукових досліджень».

Вважається вже доведеним, що це не залишки фортечного муру, а саме руїни храму, оскільки виявлено також вівтар.

Місце, де було знайдено церкву, жителі Мелаані називають «Ціціановою землею». У XVIII-XIX ст. тут знаходилися володіння князів Ціцішвілі, і фахівці цілком резонно допускають, що знайдено їх фамільну церкву.

Місцевість потребує розчищення від дерев та інших рослин, після чого можливо буде розпочати дослідні роботи.

«Цю церкву ми відносимо до невідомих раніше пам'яток, адже в жодному з історичних джерел про неї немає жодних згадок», – каже Тамаз Маркозашвілі.

(Закінчення, початок на 1-й стор.)

ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ (АЛЕКСІЙЧУК) ВІДПОВІВ НА ЗАКИДИ АТЕЇСТІВ ПРОТИ ЦЕРКВИ

– Часто трапляються випадки, коли священники відмовляються христити дитину, чи давати шлюб, відправляти похорон... Чи має він право відмовити? Бог каже грішникові навернутись – і Він його прийме. Так людина перед смертю може переосмислювати свою віру, проте священник відмовляється хоронити. Як Церква вирішує такі проблеми?

– Кожен випадок є унікальним. Це як спитати в лікаря, як лікувати хворого. Треба бачити хворого, щоби знати, як лікувати. Якщо ж говорити загально, то завдання священника – репрезентувати Бога. Від священника очікують, щоби він був взірцем християнина, і тому, він, найперше, в будь-якій ситуації мав би проявити милосердя до людини. На одній з останніх зустрічей Папи Франциска зі священниками він розповів, як його зворушила сповідь. «Я не пам'ятаю, що говорив священник, в якого я сповідався, – казав Папа, – я лише пам'ятаю його усміхнене, доброзичливе обличчя». Так кожен священник мав би з доброзичливістю приступити до тієї людини і роз'яснити їй певні питання, її потреби.

– Якщо говорити про конкретний приклад... Знаю, що у Львівській області був випадок в селі Верхня Білка, коли помер молодий чоловік, який був віруючим, але не практикував християнства. За те, що чоловік не ходив до церкви, не давав пожертви, отець відмовився його поховати.

– Якщо цей чоловік не ходив до церкви за життя, то яка логіка його нести до неї після смерті?..

– Але ж він – хрищений, віруючий...

– Але чоловік зробив свій вибір не ходити... Я вважаю, що з нашого боку ми творимо насильство над ним. Він не хотів відвідувати церкву, а ми його запихаємо туди, тим самим порушу-

ючи його право на свободну волю, що дав йому Господь. Це ситуація типово галицька: цілковито не шануємо волю померлого, бо нам важливо, що люди скажуть.

– Наступна теза стосується жінки. Сьогодні відкрита дискусія щодо контрацепції та абортів. Противники Церкви вважають, що жінка має право сама розпоряджатися своїм тілом.

– Справа надто проста. Сьогодні це питання не жінки чи контрацепції. Питання в тому, що сучасна людина дуже еґоцентрична. Сучасна людина хоче сама вирішувати, як жити, чи комусь жити, чи не жити. В чому сьогодні складність християнства для суспільства? Бачимо, що світ змінюється і змінюються його погляди, а християнство – це об'явлення Бога. І я, як єпископ, не можу зробити це об'явлення більш суворішим чи лагіднішим. Я маю якнайточніше до оригіналу передати його. Церква не може бути ні правою, ні лівою, ні демократичною, ні традиційною. Вона має показувати об'явлення, де Бог сказав, що цінність людського життя визначається від зачаття. Якщо знайдуть дитину на смітнику, то вже кажуть, що того, хто її викинув, судитимуть. Але якщо взяти цю дитину за день-два до родів, коли вона в лоні матері – вона є незахищеною! Це якийсь абсурд! Так, жінка має права, але та дитина теж має право на життя.

– Церква – закрита структура, вона не платить податки, тому є випадки зловживань з боку священників. Також відомий атеїст Олександр Невзоров сказав, що відсоток націнки офірки поступається лише націнці наркотиків.

– Я сьогодні був на захисті однієї магістерської праці, присвяченій Церкві і грошам у ній. Студентка каже, що починала дослідження і думала,

що побачить, які величезні гроші мають наші парафії, і жажнулась від того мізеру, який отримує Церква.

Що таке є Церква? Священники, монахи, єпископи становлять 0,01% Церкви, всі інші – це вірні. Коли говоримо про Церкву, то маємо пам'ятати, що нею є всі люди, що ходять до неї. Звичайно, як будь-який організм, Церква мусить функціонувати, тому храм треба утримувати, прогрівати, прибирати. На це й потрібні гроші.

Минулого року ми часто віддавали шану Митрополиту Андрею. За мірками того часу, він був багатою людиною, але вмів правильно вживати кошти. Тому завдання Церкви – правильно розпоряджатись грошима, які вона має. Ми згадуємо про Український католицький університет. Ніхто не порахує, які кошти вкладені туди... Мільйони! Під час допомоги АТО дослідили, що найбільше допомоги прийшло саме від церковних установ. «Карітас», що є в Церкві, найбільше коштів вклав для помочі переселенцям...

Щодо офірки... Я не можу порахувати її собівартість. Але сама назва її каже, що це офірка – жертва. Не можу казати, як по інших церквах, але в нас, в Уневі, ніколи ціна на свічки не стояла. Хтось кидав гривню, хтось – сто... Ми навіть ніколи ніяких грошей не збирали: стоїть скарбничка – й охочі жертвують.

– Наступна теза теж стосується ролі жінки. Якщо Бог створив чоловіка й жінку рівнозначними, то чому в Церкві жінка лише прибирає чи співає в хорі? Коли буде дозволено рукоположення та чи зможе колись жінка служити Літургії?

– Який орган в тілі людини найважливіший? Я вважаю, що кожен орган є цінним. Голова ніколи не замінить

Владика Венедикт
(фото: архів Андрія Польового)

серця, а воно ніколи не замінить нирок. Це феномен людського тіла, що один орган служить іншому і всьому тілу. Так само й жінка має своє унікальне покликання. В історії спасіння жінка зачала і народила Сина Божого. Погляньте – без чоловіка дали собі раду... (сміється).

Коли жінка відчує своє унікальне покликання і не буде намагатись здогнати чоловіка (бо їй і не вдасться його наздогнати, адже в нього є своє, зовсім інше покликання), а чоловік усвідомить свою місію в житті та родині, то суспільство буде функціонувати як той взаємодоповнюючий організм.

Розмовляла Роксолана МУДРАК

Цьогоріч вислуженому Папі виповнилося 89. Він добре почуватися і має світлий розум. Важко переоцінити його вплив на життя та розвиток Церкви сьогодні. Йозеф Ратцінґер – безперечно, унікальна особистість. Скажімо, приватна бібліотека кардинала налічувала близько 20 000 примірників, він переїхав із нею до Папського палацу після конклаву 2005 го року. Ось іще 8 фактів про Папу Венедикта, які доповнять його портрет.

1. Він уміє керувати вертольотом, але ніколи не вчився на водія автомобіля.

Венедикт XVI має посвідчення пілота, полюбляв літати з Ватикану

до літньої резиденції у Кастель Гандольфо; однак він не має водійського посвідчення, оскільки ніколи не вчився керувати автомобілем.

2. Венедикт XVI перебував у таборі для військовополонених під час II Світової війни.

Хоч його родина була категорично проти нацизму, молодий Йозеф Ратцінґер змушений був долучитися до німецької армії під час II Світової війни. Однак він ніколи не брав участі у бойових діях і покинув свій пост біля Мюнхена, коли підступали американські війська. Вони розмістилися, зокрема, й на фермі його батьків та

8 цікавих фактів про Папу Венедикта

дізналися, що він був німецьким солдатом. За кілька місяців перебування у таборі він звільнився й дістався додому на молоковозі.

3. Вислужений Папа знає щонайменше сім мов.

Він досконало володіє німецькою, англійською, італійською, французькою, іспанською та латиною, а також може працювати із португальською.

4. Він піклується про бездомних котів.

Коти віддавна були його улюбленицями. Навіть будинок кардиналом, Йозеф Ратцінґер піклувався про бездомних котів, розповідають його сусіди. У Папському палаці за часів понтифікату Венедикта XVI мешкало двоє котів. Кажуть, що одного з них він підібрав десь у Римі.

5. Він досі зберігає дві м'які іграшки, які для нього у дитинстві

зробила мама.

Дитиною Йозеф страждав на важку хворобу, і його мати пошила йому ведмедиків. Він зберігає їх до сьогодні.

6. Вислужений Папа добре грає на фортепіано.

Ставши Папою, він не полишив гри, надаючи перевагу творчості Моцарта та Бетховена. «Його музика – не просто для розваги; вона містить у собі трагедію людського існування», – сказав Папа про твори Моцарта.

7. Він багато разів просив дозволу піти у відставку, ще до того як став Папою.

Сьогодні серед духовенства звичною є практика іти «на пенсію» у віці 75 років. Коли кардинал Ратцінґер досяг цього віку, він не раз просив у Папи Івана Павла II звільнити його від обов'язків префекта Конгреґації віровчен-

ня. Кардинал Ратцінґер хотів стати бібліотекарем або зайняти іншу посаду, яка була би спокійнішою і дозволяла присвятити більше часу написанню книжок. Іван Павло II йому відмовив, а у віці 78 років кардинал Ратцінґер став його наступником.

8. Він став шостим папою в історії (з 266), який зрікся престолу.

До того моменту

останнім, хто зрікся престолу, був Папа Григорій VII на початку XIV століття. Він зробив це, аби припинити поширення Західної Схизми. Хтозна, можливо, Венедикт започаткував новий прецедент для наслідування понтифіками нових часів.

За матеріалами: ChurchPOP

Джерело: CREDO

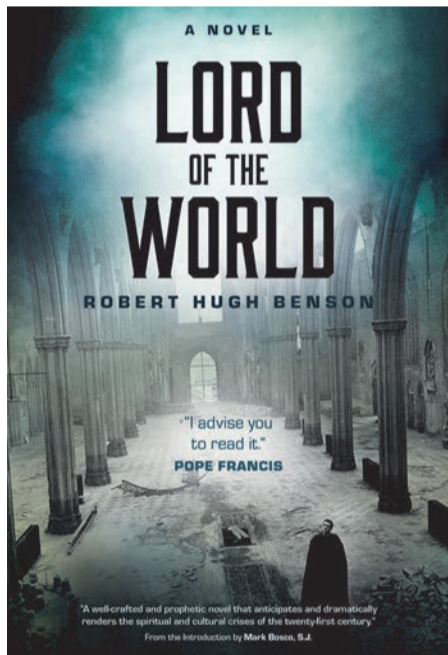

Про цю книгу Папа Франциск сказав: «Раджу її прочитати». Раніше на неї публічно звертав увагу кардинал Ратцінгер. «Володар світу» – це написане понад сто років тому пророче бачення сучасної цивілізації.

У січні 2015 року Папа Франциск повертався літаком з Філіппін. Один із журналістів запитав його, що він має на увазі, коли говорить про «ідеологічні колонізації». Папа Франциск спочатку навів як приклад ситуацію, коли надають фінансову допомогу школі за

умови, що вона враховуватиме «гендерну теорію». «Вони впроваджують у життя людей ідеї, які не мають нічого спільного з їхнім національним життям», – говорив з обуренням Папа. Потім він назвав книгу, видану на початку ХХ століття – «Володар світу» Роберта Х'ю Бенсона. «Це книга, автор якої побачив у тому часі драму ідеологічної колонізації... Читаючи цю книгу, добре зрозумієте, що я маю на увазі, використовуючи визначення «ідеологічна колонізація».

Папа Франциск згадував про цю книгу і раніше. У своїй проповіді 18 листопада 2013 року він сказав, що «також сьогодні дух світськості провадить нас до прогресивності, до однаковості мислення». При цьому він згадав твір Бенсона, кажучи, що він показує, як дух світу провадить до апостазії, «немовби це було пророцтво, немовби [автор] передбачив, що станеться».

ЧИ ХТОСЬ ІЗ НАС ЧУВ ПРО КНИГУ «ВОЛОДАР СВІТУ» БЕНСОНА?

Автор, Роберт Х'ю Бенсон, який народився 1871 року, був сином англійського архієпископа Кентербері. Він мав братів, які також були письменниками. Роберт спочатку мав стати англійським священиком, але 1903 року повернувся до Католицької Церкви, а за рік отримав священичі свячення в Римі. Він помер 1914 року.

«Володар світу» не вичерпує літературних досягнень о. Бенсона. Однак отой «Володар світу» стоїть сьогодні на рівні таких видатних творів, як «Ми» Євгена Замятіна (1921), «Новий чудовий світ» Олдоса Хакслі (1932) і «1984» Джорджа Орвелла (1948).

ІМПЕРІЯ ГУМАНІТАРИЗМУ

У світі ХХІ століття, показаному у книзі «Володар світу», Європа є політичною єдністю (разом з Африкою – очевидно, ми є у світі європейських колоніальних імперій); є європейський парламент і президент Європи. Обидві Америки – об'єднані (хоча і не відіграють великої політичної ролі – тут Бенсон не передбачив зміни, яка відбулася з І-ю світовою війною). Люди Заходу побоюються Східного імператорства, що охоплює всю Азію від Уралу, а релігійно представляється насамперед магометанство.

Уже в пролозі твору автор говорить нам, що враховують лише три духовні сили: католицизм, гуманітаризм і релігії Сходу. Про останні знаємо найменше; натомість драматична дія книги виникає з апокаліптичного протистояння між Церквою і світським гуманітаризмом.

Гуманітаризм є панівною ідеологією в країнах Заходу. Він вороже налаштований до християнства і в той же час, однак, виник наче в результаті певної операції, здійсненої щодо християнства: його створили люди, які належали колись до християнських суспільств, усуваючи з християнської культури елемент надприродності й узагалі зв'язок з Богом. У це місце гуманітаризм впровадив розпливчасту духовність пантеїстичного типу (що яскраво нагадує «New Age», відомий нам з 90-х років минулого століття). Проте пантеїстичні медитації цікавлять небагатьох, а маси – керовані емоційною політикою з газет – захоплені швидше великими суспільними рухами: бажання об'єднати світ і ліквідувати в ньому неспокій є найважливішою темою суспільних переживань.

Гуманітаризм, як панівна ідеологія, створює пару з демократією як державним ладом, з соціалістичною партією в головній ролі. Важливу і взагалі більше неприховану роль відіграє масонство – організація, що якимось чином заміняє Церкву в житті суспільства. Потрібні цьому новому суспільству ритуали і свята є копіями масонських ритуалів, майстерно приготовані священиками-відступниками, що чудово почуваються в масових

Апокаліптичне пророцтво

святкуваннях.

На цей сучасний секулярний світ дивимося з перспективи Лондона, через призму життя представників його еліти: політика Олівера Бренда і його дружини Мейбл. На задньому плані рухаються натовпи – приглушені й сірі щодня, дико емоційні, коли треба відзначити наступні етапи об'єднання світу чи переслідувати католиків, підозрюваних у нападах на лідерів людства. Повсякденне життя раціонально організоване, маси людей беззвучно рухаються до праці і назад. Є якість сіро і без запаху, дбають про приглушення будь-яких галасів. Якщо станеться якийсь нещасний випадок, то відразу на місці з'явиться «служба евтаназії», щоб запобігти терпінню пораних; до того ж, евтаназія – легалізована 1998 року (!) – це вихід на вибір для кожного, хто хоче «піти з гідністю».

ЦЕРКВА ОСТАННІХ ЧАСІВ

Єдиною духовною альтернативою для цієї суміші гуманітаризму і ліберального соціалізму є Церква і створена колись під її впливом християнська цивілізація. Католики, проте, вже є меншістю в морі безрелігійних суспільств Заходу; меншістю, в якій зростаючий тиск обставин прискорить екстатичну святість небагатьох, але й апостазію цілих народів чи впливових ерархів.

У творі Бенсона бачимо двох Пап: спочатку – Івана ХХV, що панує впродовж кількох десятиліть, захисника віри, який свідомо уподібнений до Пія Х (в часи якого виник твір); далі – вибраного в надзвичайному порядку Сильвестра II – пастиря дослівно останніх часів. Двоє Пап – але представлений нам стиль папства складається з трьох шарів.

Перший – це папський Рим, зображений як барвистий анклав традиції, що притягає до себе всі особистості старої християнської цивілізації, на чолі з монархами, вигнаними зі своїх королівств, що тепер служать Папі в урочистій Літургії. Цей анклав «давнього життя» є повною протилежністю сірості й функціональності сучасних міст. У Римі живуть з маніфестаційною старосвітськістю (досить сказати, що кардинали їздять каретами, а Папа – на мулі або

його носять на переносному троні з віялами зі страусового пір'я...).

Проте в середині цього відокремленого простору консервативного бунту проти уніфікації й обожнювання сучасності раптово з'являється ліфт і друкарська машинка (1907 рік!), які попереджають, що Церквою керують – в цілому – дуже сучасно.

У відповідь на зміни у світі уряди в Церкві стали максимально централізовані, Папа керує регіонами за допомогою призначених для них кардиналів-покровителів, що перебувають у Римі, а щоденно контактують з низкою священників-договірників. Позиція ординарів є непомітною, всі чини за рішенням Папи зведені до трьох.

І є ще третій шар: папство апокаліптичної Церкви, що використовує в основному спеціально створений суперорден, «схожий до єзуїтів, але вільний від їхньої погані репутації». Папа залишається тут центральним, але позбавлений можливості діяти з Риму і всіх своїх римських урядів – є покровителем лише кількох вірних, готових до мучеництва в умовах затягування петлі кривавих та адміністративних переслідувань.

Не розкриваючи тут усіх таємниць цієї історії, скажемо ще тільки, що моментом, що пришвидшує дію і викликає наступні етапи в зіткненні гуманітаризму і католицизму, є поява на горизонті, а потім в центрі дії геніального політика Джуліана Фелсенбурга. Здійснюючи мрії про мир і подальшу уніфікацію, цей «президент Європи» є дослівно обожнюваний, додаючи дотеперішній безособовості системи соціалізму елемент персоналізованого абсолютизму. Тут, однак, торкаємося вже таємниці, що ховається в назві: «Володар світу».

Саме про цю книгу Папа Франциск сказав: «Раджу її прочитати». Додамо, що ще в лютому 1992 року на неї публічно звертав увагу кардинал Ратцінгер – тоді, коли критично реагував на тодішнє гасло побудови «нового світового порядку» (new world order). Кардинал порівняв це гасло до розповіді Бенсона про «схоже уніфіковану цивілізацію і її силу знищити дух».

Rafał MILCAREK

Джерело: gosc.pl

Несправедлива зарплата – це смертний гріх

Визискувати людей праці задля особистого збагачення – означає ставати кровопивцею та чинити смертний гріх. Думками про це Папа Франциск поділився з вірними, які зібралися на ранкову святу Месу в каплиці «Дому святої Марти» 19 травня, коментуючи пересторогу з Послання святого Якова на адресу багатих, які визискують людей.

Як зазначив проповідник, «самі в собі багатства є добрими», але, водночас, вони є «відносною, а

не абсолютною річчю». За його словами, ті, що сповідують «теологію процвітання», згідно з якою, «Бог дає зрозуміти, що ти праведний тоді, коли обдаровує тебе багатством», помиляються. Проблема полягає в тому, щоб не прив'язувати своє серце до матеріальних речей, які можуть перетворитися в пута, що відбирають «свободу слідувати за Ісусом».

«Ось затримана вами платня робітникам, що жалі ваші ниви, кричить, і голосіння женців дійшло до

Господа сил», – писав святий Яків. «Коли багатства здобуваються шляхом визискування людей, коли багаті визискують працю, ці бідні люди стають невільниками», – зауважив Папа, наводячи приклади зловживання нелегальною працею й додаючи: «Ті, хто так чинить, є справжніми кровопивцями, які живуть кровопусканням людей, яких поневолюють працюю».

Святіший Отець пригадав про спілкування з однією дівчиною, що шукала роботу і їй запропонували таку нелегальну працю з невідповідною зарплатою, кажучи: «Якщо подобається, то приймай, а як ні, то забирайся, бо не бракує інших, за тобою вже черга...». Він зауважив, що сьогодні визискування перетворилося у «справжнє рабство».

«Ми, – сказав проповідник, – думали, що більше не існує рабів. Це правда, що сьогодні не викрадають людей в Африці, щоби продавати їх в Америці, – цього вже нема. Але рабство існує в наших містах. Також існують работоргівці: це ті, хто визискує людей несправедливою працею».

Далі Папа пригадав, що попереднього дня під час загальної аудієнції він ділився роздумами про багача та вбогого Лазаря. За його

словами, цей багач жив «у своєму світі» і не зауважував, що за його дверима хтось помирав з голоду. Натомість те, про що йде мова цього разу, є ще гіршим: «задля свого власного прибутку спричиняється до голодування людей їхньою ж працею, живитися кров'ю людей». «І це є смертним гріхом», – двічі повторив Наступник святого Петра, додаючи, що «потрібно багато покути і надолуження, щоб повернутися з цього гріха».

«Задумаймося над цією трагедією сьогодення, над визискуванням людей. Про кров людей, які стають невільниками... Про торговців людьми, якими є не лише ті, які визискують повій чи дитячу працю, але й ті, які роблять це, так би мовити, «цивілізовано»: «Я тобі буду платити лише це, без права на відпустку, на соціальне забезпечення, все нелегально... Але я збагачуюся!» Нехай же Господь дасть нам розуміння тієї простоти, про яку Ісус говорить в Євангелії: що склянка води, подана в ім'я Христа, вартує більше, ніж усі багатства, зібрані внаслідок визискування людей», – побажав Святіший Отець.

За матеріалами Радіо Ватикану
Джерело: CREDO

Ігнорувати вбогого – означає зневажати Бога

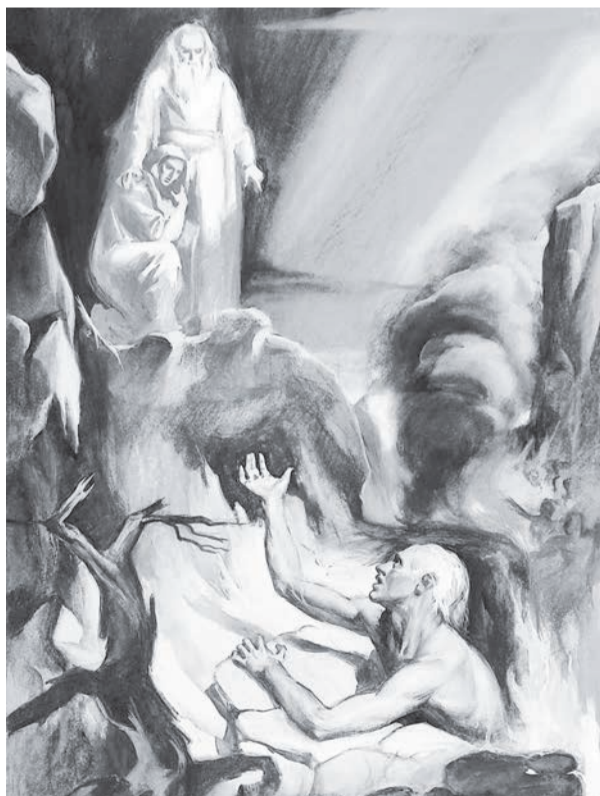
Милосердя Бога до нас пов'язане з нашим милосердям до ближнього: коли бракує того другого, то перше не знаходить місця в нашому замкненому серці, воно не може до нього ввійти. На це звернув увагу Папа Франциск, коментуючи під час загальної аудієнції 18 травня євангельську притчу про багача та Лазаря. За його словами, ця притча пригадує докір Сина Чоловічого під час Страшного суду: «Я був голодний, а ви не дали Мені їсти; Я був спраглий, а ви Мене не напоїли; нагий – а ви Мене не зодягли».

Як зауважив Святіший Отець, життя цих двох людей «прямувало паралельними коліями», умови їхнього життя були настільки відмінними, що не знаходили жодної точки дотику. «Двері дому багача завжди були зачиненими для бідняка, який лежав надворі, шукаючи можливості поживитися рештками зі столу багатого. Але, як каже Ісус, одного дня цей чоловік помер. «І бідні, і багаті, – сказав Наступник святого Петра, – помирають,

вони мають однакове призначення. Всі ми, чи ж не так? Не існує винятків...».

З Ісусової розповіді далі бачимо, що багач, зазнаючи страждань у потойбіччі, звертається до Авраама, кажучи: «Батьку...» Отже, він претендує на те, щоб називатися його сином, «приналежним до Божого народу». Однак, «за життя він не виявив жодного зацікавлення Богом; навіть більше – вчинив себе центром всього, замкнений у своєму світі розкоші та марнотратства». «Виключаючи Лазаря, він не рахувався ні з Господом, ні з Його законом. Ігнорувати убогого означає зневажати Бога! І ми це повинні добре згадати: ігнорувати бідного – означає зневажати Бога», – наголосив Папа.

Святіший Отець звернув увагу на ще одну деталь: «Багач не має імені, а лише означення: багач. Натомість ім'я бідного повторюється п'ять разів, а «Лазар» означає «Бог допомагає». Лазар, що лежить при дверях, є живим нагадуванням для багача, щоби згада-

Малюнок взято з сайту: <http://fr.donbosco-torino.org/>

ти про Бога. Проте той не приймає цього заклик. Отож, його засуджено не за його багатства, але за те, що був нездатний відчувати співчуття до Лазаря і йому допомогти».

«У другій частині притчі зустрічаємо Лазаря і багача вже після смерті. У потойбіччі ситуація докорінно змінилася: вбогого Лазаря ангели забрали на небо до Авраама, натомість багач

чимало людей «вдають, що не бачать бідних», вони «для них не існують». Але Авраам пояснює, що блага і нещастя тепер розподілені так, щоб надолужити земну несправедливість, а «двері, які відділяли життя багача від убогого», тепер перетворилися у «велику прірву». «Доки Лазар перебував під його домом, для багача існувала можливість спасіння: відчинити двері й допомогти Лазареві. Але тепер, коли обоє померли, ситуацію вже неможливо виправити», – сказав Наступник святого Петра.

«Бога тут прямо не згадується, – зауважив далі Святіший Отець, – але притча нас ясно попереджає: Боже милосердя до нас пов'язане з нашим милосердям до ближнього; коли бракує першого, то й це друге не знаходить місця в нашому замкненому серці, воно не може увійти. Якщо я не відчиню навісті ворота свого серця для бідного, вони залишаться зачиненими також і для Бога. І це – жахливо».

Коли ж багач згадав

про своїх братів і попросив Авраама, щоб Лазар прийшов до них і попередив, праотець відповів, що вони мають «Мойсея та пророків» і повинні їх слухати. За словами Папи, «для повернення ми не повинні чекати чудесних знаків, але відкрити своє серце на Боже слово, яке закликає нас любити Бога і ближнього». Багач знав Боже слово, «але не дозволив йому увійти до свого серця», а тому «виявився нездатним відчинити очі та мати співчуття до бідного».

«Жоден посланець і жодне послання не зможуть замінити нам бідних, яких зустрічаємо на своєму шляху, тому що в них нам назустріч виходить Сам Ісус», – підсумував Святіший Отець, згадуючи Христові слова: «Все, що ви зробили одному з Моїх братів найменших, ви Мені зробили».

Після загальної аудієнції Папа привітав українських дітей і запевнив у молитві за мир в Україні.

За матеріалами Радіо Ватикану
Джерело: CREDO

Хрести тверезості = свідки всенародної боротьби

проповіді антиалкогольного характеру. Відтак парох запрошував громади зі своєї округи чи деканату на певний день. Важливо було також, щоб місію провадили досвідчені проповідники, серед яких найвідомішими в цей час були о. Василь Залозецький, о. Йосиф Кобринський, о. Ілля Мардинович, о. Йосиф Могильницький, о. Рудольф Мох, о. Филімон Огоновський, о. Володимир Паук, о. Скоробогатий та о. Антін Струтинський.

Час в період між 1874-1895 роками, коли Львівську митрополію очолював митрополит Йосиф Сембратович, а відтак після нього митрополит Сильвестр Сембратович, відзначався проведенням по парафіях численних місій тверезості. Метою місій було відновлення «Братств тверезості», а з ними – і народної тверезості.

Важливою передумовою місії мала бути підготовка парохії протягом певного часу, в якій парох виголошував

Місії розпочинались тим, що з округи сходились процесії, після чого відправлялась соборна Св. Літургія. Опісля проповідники виголошували науки, закликаючи до тверезого життя. Цікавим є те, що присяги на тверезість відбувались у загальному порядку. Місіонер закликав людей на знак відречення від горілки піднімати руки вгору. Закінчувались такі місії посвяченням та встановленням місійних пам'ятних хрестів чи т.зв. «хреста тверезості».

Часами від митрополичої курії надходила грамота з архієрейським благословенням на проповідників та народ, як це сталося, наприклад, під час місій в с. Угринів, коли митрополит Йосиф Сембратович надіслав о. Мардаровичу телеграму «Даєм благословеніє Господне проповідникам – священству і всьому участвующому народу. Іосиф Митрополит», яку було прочитано зібраним людям. Також варто зазначити, що за проханням митрополита Сембратовича

13 жовтня 1877 року Папа Пій IX надав місіонерам право на Апостольське благословення та повний відпуст вірним, які під час місій тверезості сповідались та причащались.

Серед місій, що відбулись між 1874-1885 роками, на Львівщині можна відзначити наступні: Барилів, Бережниця Шляхетська, Білка, Боршів, Бортин, Вільшаниця Велика, Воля Висоцька, Горбків, Городок, Грушів, Дашава, Добрячин, Жуличі, Звенигород, Іванівка, Лішня, Лешнів, Лужок Долішній, Мельнич, Монастирець, Нем'яч, Новосілка, Озимина Велика, Олесько, Підгірці, Підгородище, Пікуловичі, Поморяни, Сновиці, Соколівка, Старе Село, Стільсько, Стоки, Страдч, Суходоли, Товщів, Тухолька, Угринів, Батьків, Білий Камінь, Єлиховичі, Кізлів, Колтів, Кошелів, Русилів, Стрий, Тейсарів, Трудовач, Унів, Петранка, Безброди, Ганусовці.

Нині, на жаль, місійні «хрести тверезості» збереглися лиш де-не-де. Зокрема, один

На
ПАМ'ЯТКУ
ОСНОВАНА
СВ.ТВЕРЕЗОСТІ
ПОСТАВЛЕНІ
СЕЙ КРЕСТ
Є БРАТСТВОМ
Д. 9 АПРІЛА 1901 Р.Б.

із таких хрестів, які доводилось бачити, знаходиться біля церкви Пресвятої Трійці у с. Борщовичі на Львівщині. Це кам'яний хрест, на якому є напис: «В пам'ять святої Місії 1896», а по боках написи: «Молися, учися, трудися, трезвися».

Нехай ці поодинокі «хрести тверезості», як свідки подвигів наших прадідів у поширенні всенародної тверезості, будуть для нас заохотою у поширенні тверезого способу життя.

о. Тарас ГАДОМСЬКИЙ

Що дає людині тверезість

Тверезість дає людині колосальні переваги у житті. Її позитивний вплив є різностороннім.

Найперше, що дає тверезість, це стовідсотковий захист від алкоголізму, нікотинової залежності та наркоманії. Особа, яка ніколи не вживає алкоголю, сигарет та наркотиків, ніколи не стане алкозалежною чи наркозалежною. А це означає, що вона має всі шанси уникнути втрати своєї особистості і завчасної та часто трагічної, ганебної смерті.

Як би особа не була впевнена в тому, що зможе зберегти міру, це аж ніяк не дає гарантії уникнення залежності. Нині в Україні є приблизно 3 млн. алкозалежних осіб, і всі вони як один були впевнені в тому, що зможуть пити помірковано і культурно, та кінцевим результатом стало те, що вони просто спилились. Тільки тверезість може дати гарантію свободи та виключення залежності.

Тверезість дає людині можливість відкрити і розвинути усі свої творчі, інтелектуальні та духовні здібності, отримані від Бога та батьків.

Тверезість зміцнює волю та розвиває людську особистість, адже це є відмова від хімічної (штучної) радості, неприродної розкутості та хибного способу подолати за допомогою алкоголю стрес. Тверезість стимулює особу знаходити нові та вдосконалювати існуючі навички і звички вирішувати життєві труднощі. При цьому розвивається інтелект і творча уява, здобуваються нові знання та досвід.

Знову ж, способи релаксації за допомогою алкоголю, сигарет та нелегальних наркотиків роблять особу слабкою та позбавляють її життєвої сили. І навпаки – тверезі способи відпочинку та зняття стресу скріплюють особу, наповнюють енергією та силою,

підіймаючи її дух.

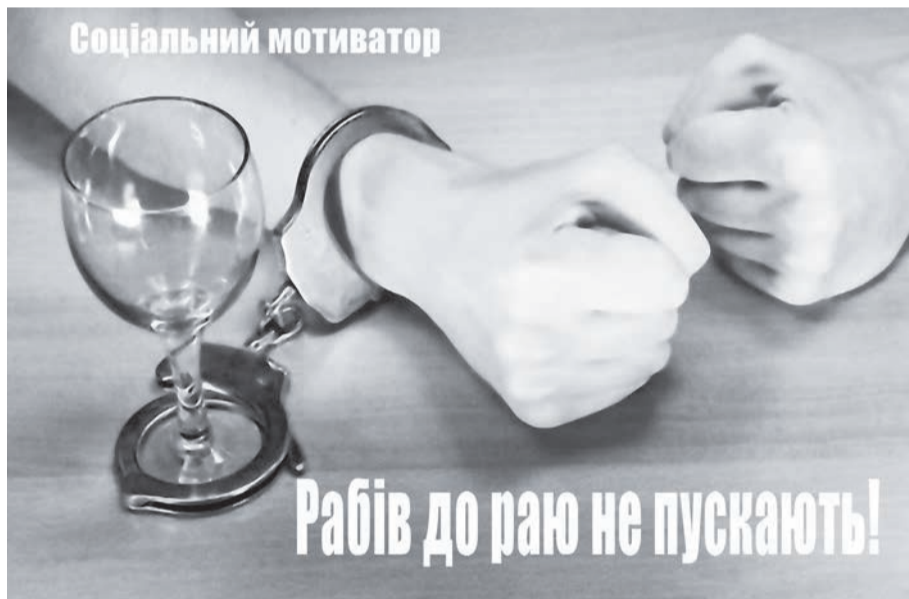
Тверезість зміцнює людину не лише на психологічній основі, але також і фізично. Людський організм має колосальний потенціал самовідновлення, саморегуляції та самозахисту. У нього є достатньо енергії, щоб дати відпір зовнішнім, негативним, екологічним факторам. І знову ж таки, алкоголь (навіть у малих дозах), тютюн та інші наркотичні речовини зменшують можливість самозахисту, при тому що подвійна чи потрійна залежність відбивається особливо негативно на людському здоров'ї.

Тверезість дає можливість організму зберегти свою природну силу для захисту від негативних впливів зовнішнього середовища.

Тверезість сприяє зміцненню і збереженню людської моралі та гідності. Позаяк твереза особа відчуває себе впевнено і в різних обставинах, то може відстояти себе як особистість, відмовившись від спиртного, сигарет та наркотиків, поступивши так, як вважає за потрібне, а не так, як хоче п'яна компанія. Таким чином тверезість зміцнює в людині відчуття власної гідності та підвищує її суспільний авторитет.

Тверезість відкриває шлях до духовних вершин, оскільки ніколи не дозволяє наркотикам чи алкоголю заглушити Божий голос в людському серці. Лише абсолютна тверезість дає людині можливість постійного духовного зросту. Прийняття навіть малої дози спиртного, нікотину та інших наркотиків паралізує вищі функції кори головного мозку, які відповідають за людську моральність. І тому чим частіше особа приймає наркотичні речовини, тим більше вона морально черствіє.

Тверезість дозволяє реалізувати творчий потенціал особи, а це – постійний пошук чогось нового у своїй

професійній діяльності, у любові, вихованні дітей, дружбі, спілкуванні і т.д. І навпаки – куріння, малі дози алкоголю та інші наркотики притуплюють в людини здатність до творчості.

Тверезість – це ясний розум. Недаремно в народі побувають такі епітети як «тверезе рішення», «тверезі думки» та «тверезий підхід».

Алкоголь і тютюн вагомо знижують ін-

телект, послаблюють волю, підривають авторитет, затуманюють розум, стають атрибутами комплексу невдахи. Без тверезості не можна уявити образу духовної, здорової, сильної, красивої та успішної людини.

Де тверезість – там перемога.

Джерело: trezvost-kharkov.narod

Переклад з російської
о. Тарас ГАДОМСЬКИЙ

ЯК ВИЗНАЧИТИ, ЧИ ХТОСЬ ОДЕРЖИМИЙ ДИЯВОЛОМ?

Визначити різницю між одержимою і людиною, яка бореться з психічним захворюванням чи іншою недугою, є життєво важливою частиною служіння екзорцизму, вважає багаторічний екзорцист і священник Сіпріано де Мео. Отець Сіпріано, який став екзорцистом у 1952 році, каже, що зазвичай людина не є одержимою, а бореться з якоюсь іншою хворобою. Ключ до різниці, за його словами, полягає через проникливість у молитві з боку священника та одержимого – і в реакції потенційно одержимого людини на самого екзорциста та промовлені молитви. Екзорцист зазвичай промовляє тривалу молитву до моменту, в який, якщо диявол є присутній, виявляється реакція, – говорить священник.

Поведінка одержимої людини є різною стосовно екзорциста, в якому диявол бачить ворога і готовий боротися з ним. Там не бракує моторошних виразів обличчя, слів чи загрозливих жестів, а особливо хули проти Бога і Богородиці.

Катехизм Католицької Церкви підкреслює важливість розрізнення демонічної активності та психічних захворювань. З пункту 1673: «Екзорцизм спрямований на те, щоб вигнати бісів або звільнити від бісівського впливу силою духовної влади, яку Ісус дав Своїй Церкві. Зовсім іншими випадками є недуги, особливо психічні, лікування яких належить до сфери медицини. Тому важливо впевнитися (перед здійсненням екзорцизму), що йдеться саме про присутність лукавого, а не про хворобу (пор.: «Кодекс канонічного права», кан. 1172)».

У квітні минулого року Ватиканська конгрегація у справах духовенства та інститут «Сакердос» провели семінар в Римському університеті «Regina Apostolorum», який спеціалізується на підготовці священників і мирян для розпізнання відмінностей між психологічними проблемами та одержимістю. Тож отець Мео підкреслює, що не всі випадки одержимості виглядають однаково, і тому так важливо для екзорцистів пройти ретельну підготовку, адже більшість людей надто мало знає про духовну реальність.

У 2014 році Міжнародна асоціація екзорцистів (AIE) назвала різке поширення окультної діяльності «пастирською надзвичайною ситуацією». «Як правило, зацікавлення різного роду окультизмом починається з невігластва, поверховості, дурості або прозелітизму, – сказав тоді речник AIE Вальтер Каскіолі. – Наслідки ж завжди є катастрофічними».

Отець Мео зазначає, що люди часто звертаються за відповідями до «фокусників та ілюзіоністів», а не до «зброї, яку Господь дав у наше розпорядження». У той час, як люди часто шукають радикальних відповідей або знаків, кращим захистом проти одержимості є просте і сакраментальне життя молитви, каже священник. Абсолютно фундаментальним є позбутися гріха і жити в благодаті Божій.

Церква очікує молитовного життя не тільки від священника-екзорциста, але й від мирян, які просять про втручання екзорциста, який також послуговується допомогою членів родини.

Катехизм надає вказівки про те, як уникнути демонічної активності: все, що містить у собі бодай натяки на звернення до сатани чи демонів, або що пробує викликати в уяві мертвих чи передбачати майбутні події, повинно бути усунути. З пункту 2116: «Усі форми ворожбитства треба відкинути: вдавання до сатани чи до демонів, викликання померлих чи інші дії, що помилково передбачають «розкриття» майбутнього (пор.: Втор. 18, 10; Єр. 29, 8). Звернення до гороскопів, астрології, хіромантії, тлумачення віщувальних і долі, явища ясновидіння, вдавання до медіумів містять у собі прагнення до панування над часом, над історією і, зрештою, над людьми, як і бажання увійти в спілку з окультними силами. Вони вступають у суперечність із шануванням і повагою, які поєднані з любовним страхом, що їх ми зобов'язані віддавати єдиному Богові».

Що ж стосується самих екзорцистів, то важливо залишатися скромним і пам'ятати, що їхня влада походить від Христа, додав о. Мео. Стосовно духовної підготовки, то має бути смиренність і переконаність у тому, що ми, екзорцисти, не є тими, хто виганяє демона. Ми просто покликані боротися в Імені Христа.

Джерело: catholicnewsagency.com

ЦЕРКВА ВИЗНАЛА ЩЕ ОДНЕ ОБ'ЯВЛЕННЯ ДІВИ МАРІЇ

«Об'явлення Божої Матері мали надприродний характер, – оголосив Гектор Карделла, єпископ-ординарій Сан Ніколас де лос Арройос в Аргентині. – Вони – гідні віри». Заяву було опубліковано до 25-ї річниці будівництва санктuario та підтвердження об'явлення.

Об'явлення розпочалися 25 вересня 1983 року в будинку Гледіс Кірога де Мотта – домогосподарки з міста Сан Ніколас де лос Арройос. Марія з'явилася під час молитви на вервиці. Уперше Марія заговорила з Гледіс трохи пізніше, 13 жовтня – в річницю останнього об'явлення у Фатімі.

Протягом наступних 6,5 років Гледіс отримала чимало повідомлень від Матері Божої, а під час Різдвяного та Великого постів удостоїлася дару стигматів. Об'явлення супроводжувалися задокументованими пізніше зціленнями. Марія у своїх об'явленнях просила, щоби Гледіс записувала її послання.

27 листопада сповідник Гледіс – о. Перес – уперше почув про її видіння. Він зрозумів, що у вежі храму в Сан Ніколас стоїть статуя Марії, дуже подібна до статі, описаної його каянницею. Це – біла скульптура, освячена Папою Левом XIII і спочатку встановлена на почесне місце в соборі 1884 року, і яку згодом перенесли до вежі. Гледіс, побачивши статую, підтвердила, що це – образ Марії, яку вона бачила в об'явленнях.

Під час чергового видіння Мати Божої звернулася словами з книги Вихід: «І влаштують вони Мені святилище, і буду перебувати серед них...» (Вих. 25, 8). Марія попросила про будів-

ництво нової святині, в якій належало встановити згадану статую. Дієцезіальна комісія після ретельного розгляду справи 1989 року вирішила побудувати храм. Два роки по тому він був

так, як сказано в Писанні: ніхто не знає ні дня, ні години, але Він прийде; і на цей момент душа християнина повинна бути приготовлена.

– Вервиця – це зброя, якої ворог боїться найбільше. Також вона є притулком для тих, хто його шукає, та брамою до Мого серця. Слава Господу за світло, яке Він дає світу.

– Дуже прошу вас молитися. Це прохання до всього людства. Моліться щиро, від серця, часто і з любов'ю. Молитву не можна відкладати, бо Мати хоче, аби через неї діти прийшли до Бога і нею перемагали свого ворога.

– Ісус у Євхаристії – це живе, справжнє Тіло. Поклоняйтеся Йому і любіть Його.

Марія також передала безпосередні слова Ісуса:

– Багато хто сьогодні ігнорує Божу благодать. Ви повинні йти і нести Добру Новину. Не дивіться на те, кому і де. Скрізь, де ви знаходитесь, євангелізуйте своїх ближніх, які нічого не знають про Слово Боже. Не забувайте про це. Євангелізуйте.

– Колись світ був врятований, завдяки Ноевому ковчегу. Сьогодні цим ковчегом є Моя Мати. З її допомогою душі будуть врятовані, бо Вона приведе їх до Мене. Хто відкидає Мою Матір, той відкидає Мене.

Об'явлення Марії в Сан Ніколас ще не досить добре відомі серед віруючих, але після офіційного підтвердження єпископа Карделли дедалі більше паломників прибуватиме до Аргентини.

Джерело: CREDO

завершений.

Сьогодні прочани з усього світу приїжджають до санктuario Матері Божої Вервичкової в Сан Ніколас. 25 го числа кожного місяця відбувається спеціальна урочистість і процесія. У неділю, в день 25-ї річниці будівництва святині, до Сан Ніколас прибуло понад 250 тисяч осіб.

Загалом у період від 13 жовтня 1983 року по 1 лютого 1990 року Гледіс отримала понад 1800 послань Богородиці. Останнім була фраза Марії: «Прошу вас, щоби ви жили згідно з Моїми настановами. Робіть це крок за кроком: моліться, навертайтеся і вірте».

Інформацію про об'явлення надала Петті Маґвайр Армстронг – журналістка «National Catholic Register». У підготовленому нею повідомленні з'являються різні вислови Діви Марії до Гледіс:

– Прихід Господа близький, і

Кінець життя відомих безбожників і праведників

Що говорили перед своєю смертю знамениті безбожники Ф. Ніцше і М. Монро, Ленін і Вольтер? Про що «жартував» інженер, що побудував «Титанік», і в чому був упевнений ідол поп-музики Леннон?

Фрідріх Ніцше – зійшов з розуму. Перед смертю він осліп, а на завершення його розбив апоплексичний удар. Кажуть, що він помер, гавкаючи в залізній клітці.

Вольтер – великий нашішник – все життя боровся з Богом. Однак остання ніч його життя була жакливою. Він благав лікаря: «Заклинаю вас, допоможіть мені! Я дам вам половину свого майна, якщо ви продовжите моє життя хоча б на шість місяців! Якщо ж ні, то я піду до пекла, і ви підете туди ж». Він хотів запросити священника, але його вільнодумні друзі не дозволили цього зробити. Вольтер, вмираючи, кричав: «Я покинутий Богом і людьми! Я піду до пекла! О, Христе! О, Ісусе Христе!»

Американський письменник-безбожник **Томас Пейн** просто скавав на смертному одрі. «Я віддав би світи, якби їх мав, щоб моя книга «Вік розуму» ніколи не була надрукована! Христе,

допоможи мені, будь зі мною!» – волав він.

Давид Гюм, атеїст, перед смертю постійно кричав: «Я перебуваю в полум'ї!» Його розпач був жакливим...

Наполеон Бонапарт – імператор Франції. Його лікуючий лікар писав: «Імператор помер на самоті, всіма покинутий. Його передсмертна боротьба була жакливою...»

Карл IX – передостанній король Франції, винищувач гугенотів: «Я загинув. Я це ясно усвідомлюю». Помер у 24-річному віці в лихоманці від набряку легенів через туберкульоз.

Томас Гоббс – англійський філософ-матеріаліст. Його слова перед смертю: «Я стою перед страшним стрибком у темряву».

Вольфганг Ґоте: «Більше світла!»

Владімир Ленін – помер, будучи затьмареним у розумі. Просив у столу, крісел прощення за свої гріхи. Як це дивно для людини, яка була для мільйонів людей вождем та ідеалом...

Генріх Ягода – нарком внутрішніх справ СРСР: «Повинен бути Бог. Він карає мене за мої гріхи».

Григорій Зінов'єв – член політбюро ЦК ВКП (б). Останні слова перед розстрілом: «Слухай, *Продовження у колонці на стор. 13*

10 острого Папи щодо сатани

Папа Франциск не раз підкреслював присутність сатани у щоденному житті кожної людини: «Ми повинні завжди бути чуйні, аби не дати дияволу себе ошукати». Отже, від чого саме застерігає Святий Отець?

1. Коли ми не визнаємо Ісуса Христа, то визнаємо земну владу диявола.

«Можемо ходити так, як хочемо, можемо збудувати чимало всього, але якщо не визнаємо Ісуса Христа, то діється зле...» (проповідь на першій Месі після обрання на папство, 14.03.2013).

2. Не провадити діалогу з сатаною.

«Добре зауважте, як Ісус відповідає. Він не провадить діалогу з сатаною, як це зробила Єва в земному раю. Ісус добре знає, що з сатаною не можна провадити діалогу, бо він дуже хитрий. Тому Ісус, замість розмовляти, як це зробила Єва, вирішує схоронитися у Слові Божім та відповідає міццю цього Слова. Пам'ятаймо про це: у мить спокуси, наших спокус, перед сатаною неважливі жодні наші аргументи, але Слово Боже завжди охороняє нас! Воно нас убереже» (зі звернення після молитви «Ангел Господній» на початку Великого посту, 19.03.2014).

3. Сатана завжди чатує на людину.

«Сатана завжди чатує на людину: ту людину, яку [пророк] Даниїл бачив там, у славі, й про яку Ісус каже до Натанайла, що колись прийде у славі. Від самого початку Біблія говорить нам про це чатування, аби знищити, про сатану. Можливо, йдеться про заздрість. У Псалмі 8 читаємо: «Мало чим зменшив еси його від ангелів». І ця висока ангельська розвиненість не змогла знести приниження, яким стало возвеличення нижчого створіння, отож старалася його знищити» (проповідь 29.09.2014).

4. Хто не молиться до Бога – молиться до диявола.

«Коли не сповідають Ісуса Христа, мені згадуються слова Леона Блуа: «Хто не молиться до Бога – молиться до диявола» (проповідь 14.03.2013).

5. Спокуса виглядає привабливою.

«Перше спокушання Ісуса, здається, має свою принадність, бо ж диявол каже до Нього, аби кинувся з рогу Храму і таким чином – за твердженням спокусника – «всі скажуть: ось Месія». Так само було з Адамом і Євою, тобто мало свою привабу, а диявол промовляв майже так, якби був духовним учителем» (проповідь у Домі св. Марти, 11.04.2014).

6. Люди відмовляються розпізнавати сатанинські діяння.

«Є священники, які, читаючи такий уривок із Євангелія, кажуть: «Але ж Ісус тут зцілював людину з психічною хвороби». Ніби Він не вчинив того, що написано! Це правда, що в ті часи можна було переплутати епілепсію з одержимістю, але правда також і те, що диявол існує! І ми не маємо права спрощувати це, кажучи: «Всі вони були не одержимі, а просто

Провідь Папи Франциска Дім св. Марти (Ватикан).

психічно хворі». Ні! Диявол присутній уже на першій сторінці Святого Письма. І Святе Письмо ще й закінчується присутністю диявола – перемогою Бога над дияволом!» (проповідь у Домі св. Марти, 11.10.2013).

7. Три вороги християнського життя – диявол, світ і тіло (пристрасті).

«Неможливо думати про духовне, християнське життя, не противлячись спокусам, без боротьби з дияволом, без надягання цієї Божої зброї, що дає нам міць і захищає нас» (проповідь у Домі св. Марти, 30.10.2014).

8. Існування диявола – безсумнівне.

«Сьогодні часто говориться, ніби диявола не існує, ніби є якась загальна ідея зла. Але ж ні! Диявол існує, і ми повинні з ним боротися. Про це каже св. Павло, а не я! Про це говорить Слово Боже. Але ми й надалі не дуже в цьому впевнені» (проповідь у Домі св. Марти, 30.10.2014).

9. Спокуса зазнають усі.

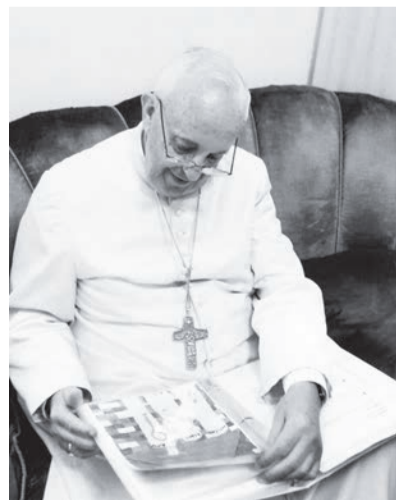
«Ми всі спокушувані, оскільки закон нашого духовного, нашого християнського життя становить боротьба, тому що диявол, який є князем світу цього, не бажає нашої святості, ані щоб ми йшли за Христом» (проповідь у Домі св. Марти, 11.04.2014).

10. Задуми сатани – нищення, навіть коли вони виглядають добрими.

«Так багато задумів, окрім своїх гріхів, стільки проєктів дегуманізації людей – то його справи. І тільки тому, що він ненавидить людину. Він хитрий: про це говорить уже перша сторінка Книги Буття. Він представляє речі як добрі. Але його намір – нищення. А захищають нас ангели. Захищають людину і Бога-Чоловіка, Вищу людину, Ісуса Христа, який є досконалістю людяності. Саме тому Церква вшановує ангелів, бо вони будуть і є у славі Божій, бо захищають велику і приховану таємницю Бога, тобто ту тайну, що Слово прийшло у тілі» (проповідь на урочистість Трьох Архангелів, 29.09.2014).

За матеріалами: Деон Джерело: CREDO

Чи нектолик потрапить до Неба? Відповідає Папа Франциск

У нещодавно виданій книжці «Діти пишуть листи Папі» вміщено різні запитання та відповіді. Деякі з них зовсім не такі «прості й дитячі».

«Ваша Святосте, чи мій дід, який не є католиком, але така людина, яка не хоче робити нічого поганого, – піде по смерті до Неба? Іншими словами, якщо хтось ніколи не виконував покуту, то який великий гріх має скоїти, аби потрапити до пекла?»

Нехай Тебе Бог благословить. Іван, 13 років, Китай».

Любий Іване, Ісус дуже-дуже нас любить і хоче, щоб ми пішли до Неба. Воля Божа така, щоб усі люди були спасенні. Ісус супроводжує нас до останніх хвилин нашого життя, аби ми могли з Ним бути назавжди. А видимість може бути оманливою. Дехто, наприклад, думає, що якщо не виконає всіх до йоти

повелінь Церкви, то автоматично йде до пекла. А насправді то Ісус поруч нас протягом усього життя, аж до останньої миті, аби нас спасти.

Колись одна жінка прийшла до святого священника, якого звали Іван Марія Віанней. Був він настоятелем в Арсі, у Франції. Жінка почала плакати, бо її чоловік скоїв самогубство, скочивши з мосту. Вона була в розпачі, бо вважала, що її чоловік потрапив до пекла. Однак отець Віанней сказав до неї: «Між мостом та річкою ще є Боже милосердя».

Папа Франциск.

За матеріалами: Деон Джерело: CREDO

(Продовження, початок на 12 стор.)

Ізраїлю, Господь, наш Бог, є єдиним Богом».

Вінстон Черчилль – англійський прем'єр-міністр часів Другої світової війни: «Який же я безумець!»

Омельян Ярославський (Міней Губельман) – один з найзатятіших богоборців і гонителів Церкви радянського режиму: «Прошу, спаліть всі мої книги. Подивіться на Святого! Він чекає мене вже давно. Він тут!»

Джон Леннон, один з четвірки «Бітлз». На піку популярності (в 1966 р.), під час інтерв'ю провідному американському журналу, сказав: «Християнство скоро закінчиться, воно просто зникне – я навіть не хочу про це сперечатися. Я просто впевнений у цьому. Ісус був ОК, але його ідеї були занадто простими. Сьогодні ми більше відомі, ніж він!» Після того, як він оголосив, що «Бітлз» більш відомі, ніж Ісус Христос, він трагічно загинув: один психопат вистрелив у нього шість разів впритул. Примітно те, що вбивця зробив це з метою відібрати його популярність і прославитися на весь світ як вбивця знаменитого співака.

Політик Бразилії Танкредо ді Амейдо Невес під час своєї президентської виборчої компанії публічно заявив: «Якщо я наберу 500.000 голосів своєї партії, то навіть сам Бог не зможе мене змістити з президентського поста!» Звичайно ж, він набрав ці голоси, але раптово захворів і за один день до інавгурації раптово помер.

Казуза – бразильський композитор, співак поет, бісексуал. Під час шоу в Ріо-де-Жанейро, затагнувшись цигаркою, шумно випустив дим у повітря і по-блюзнірськи проголосив: «Боже, це тобі!» Невдовзі він болісно помер у 32-річному віці від раку легенів.

Томас Ендрюс – головний конструктор «Титаніка» після закінчення будівельних робіт на питання репортерів, наскільки безпечним буде його чудо-корабель, з іронією в голосі відповів: «Тепер навіть Бог не зможе його потопити!» Напевно, кожен знає, що трапилося з непотоплюваним «Титаніком».

Під час презентації шоу Мерилін Монро її відвідав проповідник-євангеліст Біллі Грейм. Він сказав, що Дух Божий послав його проповідувати їй. Вислухавши проповідника, вона відповіла: «Мені не потрібен твій Ісус!» Всього через тиждень її знайшли мертвою у власних апартаментах.

У 2005 році в місті Кампінас у Бразилії група п'ятих друзів прийшла забрати свою подругу з дому для подальших розваг. Мати цієї дівчини, дуже хвилюючись про них, провела її до машини і, тримаючи доньку за руку, з трепетом сказала: «Дочко моя, їдь з Богом – і нехай Він тебе береже», – на що та зухвало відповіла: «У нашій машині вже немає місця для Нього. Хіба що поїде в багажнику...» Кілька годин по тому матері повідомили, що автомобіль з дочкою потрапив у жахливу автокатастрофу і всі загинули. Саме авто було понівечене до повного невпізнання. Проте поліція повідомила, що, незважаючи на те, що автомобіль був сплющений так, що навіть неможливо було розпізнати його марку, багажник його залишився абсолютно неушкодженим, що абсолютно суперечить здоровому глузду. Яке ж було загальне здивування, коли багажник легко відкрився, і в ньому виявили лоток яєць, і жодне з них не розбилося і навіть не тріснуло!

Журналістка і танцівниця з Ямайки Крістіна Хевіт якось заявила: «Біблія є найгіршою книжкою, будь-коли написаною!» Невдовзі, в червні 2006 року, її знайшли згорілою до невпізнання у власному автомобілі.

***

«Не обманюйте себе: Бог осміяний бути не може. Що посіє людина, те й пожне» (Гал. 6, 7).

Джерело: «До істини»

Відповідає Радіо Ватикан

Запитання до священика

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ДЕ ПЕРЕБУВАЛИ ДО ПРИШЕСТЯ ІСУСА ТІ, ХТО ПОМЕР ПІСЛЯ АДАМА?

ПИТАННЯ: Де перебували до пришествя Ісуса ті, хто помер після Адама кілька десятків тисяч років тому?

ВІДПОВІДЬ: Обитель тих, хто помер в епоху Старого Завіту, Ісус називає «Авраамовим лоном». Мається на увазі Лімб Патріархів: він називається «лоном Авраамовим» тому, що в ньому панував спокій і мир.

У «Божественній комедії» Данте він називається «пекельним лімбом» – адже в ньому не було споглядання Бога і Його слави. Але хоча Лімб праведних Отців Старого Завіту, тобто тих, хто жив після Адама і до пришествя Ісуса, був позбавлений споглядання Божественної слави, він не був позбавлений Божественної благодаті. Крім того, там не було таких почуттів, як страждання, і, як стверджував часто цитований нами Тома Аквінський, там панувала радість, яка сповнювала надією праведників.

ОДЯГ СВЯЩЕНИКІВ І МОНАХІНЬ

ПИТАННЯ: Чому священики одягаються у звичайний час «по-світськи», а сестри монахині – ні?

ВІДПОВІДЬ: З приводу одягу священиків у Кодексі канонічного права знаходимо такі приписи: «Клірикам слід носити належне церковне вбрання відповідно до норм, виданих конференцією єпископів, а також згідно з місцевими звичаями» (ККП 284). Що стосується монахів, то їм належить «носити вбрання інституту, виготовлене за нормами власного права, на знак своєї посвяти та заради свідчення вбогості» (ККП 669).

Вже невдовзі після II Ватиканського собору Італійська єпископська конференція встановила правила, згідно з якими, пресвітери повинні носити сутану під час свого служіння, на парафії або обителі, під час проповіді та учительства, і могли використовувати темний костюм і сорочку з круглим коміром в поїздах і в тих ситуаціях, які не належать до їх священничого служіння.

Після Собору Святіший Престол неодноразово висловлювався на цю тему. У 1976 році Конгрегація у справах єпископів розіслала всім єпископам лист, в якому вказувалося, що церковний одяг в жодному випадку не повинен скасовуватися.

Багато хто пояснює непопулярність сутани у священиків тим, що така форма одягу незручна для пасторських занять, яким все більше доводиться себе присвячувати. Якщо в колишні часи звичайним «середовищем існування» пресвітера були храм, ризниця, семінарія, бібліотека, то після II Ватиканського собору вони вийшли далеко за межі ризниці в простір, який Папа Франциск називає «польовим госпіталем», яким і має бути Церква. У той же час вже в 1979 році святий Іван Павло II в посланні «Novo incipiente» відзначав, що душпастирська праця вимагає наближення до людей, але не потрібно забувати, що мова йде про наближення священика.

У 1983 році Італійська єпископська конференція знову висловила з цього питання, ухваливши, що за межами богослужіння в публічних місцях духовенство повинно носити сутану або «клерджимен» (темний костюм і сорочку з круглим коміром). В одязі гармонійно поєднувалися гідність і простота, і в будь-якому випадку одяг священиків відрізнявся від одягу мирян. Тут слід зауважити, що взагалі відмінності в стилі одягу священиків і мирян почали формуватися лише в V столітті.

В цілому є така тенденція, що священики ходять у вбранні, призначеному для використання поза Літургією, рідше, ніж монахині. Однак при більш уважному погляді на це співвідношення в різних країнах виявляється, що не все так однозначно. У деяких місцях склалося, що спеціальне облачення вже не носять ні священики, ні сестри-монахині, а в інших

(Далі – на 15 стор.)

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

ВНУТРІШНЯ ГАРМОНІЯ

Практика Ісусової молитви має за ціль закорінити в нашому нутрі, в нашому серці, постійну й живу свідомість Божої присутності і відповідні до того почування й відгук у нас: любов, почитання і всеціле старання чинити Його волю в усьому. Таке постійне перебування у Божій присутності називають безперестанною молитвою, внутрішньою молитвою, або молитвою серця.

Людина, яка пізнала Божу любов і переконалася, що треба все своє життя віддати в Його руки, щоб могли в тій любові перебувати, діяти й рости, помітить з досвіду, що не вистане в поодинокі тільки хвилини бути з Богом у молитві; не вистане в поодинокі тільки чинностях старатися сповнювати Божу волю. Треба знайти спосіб гармонійно пов'язати і разом унапрямити до Бога всі ділянки нашого життя і творчості, всі чинники нашої людської природи (усе тілесне, душевне і духовне) і все, чим ми окреслюємо нашу власну особу, вдачу, світогляд тощо.

Від найдавніших часів християнства ревнителі Божої любові переконувались, що найбільша перешкода до такого об'єднання цілого нашого життя і цілої нашої особи – це наше дивне відчуження, віддаленість від нашого власного серця, в якому, чейже, Бог перебуває і чекає на зустріч з нами. Щоб зустрітись і перебувати з Богом, людина повинна знати спосіб, щоб увійти і перебувати в самому нутрі, центрі свого існування, своєї особи. Фізичне наше серце є символом цього нашого центру. Якщо наша зустріч з Богом не є саме в цьому центрі, вона є дуже невласлива, або може цілком невідійти. «Царство Боже є всередині вас!» (Лк. 17, 21).

Упродовж віків численні вчителі духовного життя лишили нам свій досвід і вказівки, як людина може віднайти цей свій центр, своє «серце» і до нього увійти при помочі короткої, нескладної, часто повторюваної молитви. Форма такої молитви і її виконання мають бути такими, що охоплюють і тримають в увазі і тіло, і думку, і почування; і, знову ж, вони мають бути настільки простими, щоби протидіяти нашій природній схильності розгублюватись і розбігатися цікавістю за завжди новими й різними стимулами.

У практиці таких молитов та способів може бути і було дуже багато, і кожна чи кожен з них може допровадити до бажаної цілі. Все-таки понад усі відзначились ті, що вживали заклик до нашого Спасителя особистим Його іменем «Ісусе!». Це не дивно, бо заклик через особисте ім'я дуже сильно відкриває нас до відчуття іншої особи, а поготів – до Особи Божої. І для

віруючого немає в такому заклику при помочі імені нічого новітнього, бо Святе Письмо описує все життя і ріст ранньої Церкви в силі імені Ісусового: у це ім'я вони христились (Ді. 2, 38) і в ньому перебували з Господом (Мт. 18, 20); у це ім'я добро творили (Мр. 9, 37), молилися (Ів. 16, 24) і творили чуда (Лк. 10, 17); за Ісусове ім'я їх гонили (Мт. 10, 22) і вели на смерть (Мр. 13, 12-13); вони за це ім'я все терпіли (Ді. 9, 16), бо вірили, що в тому імені мають життя вічне (Ів. 20, 31). У цих новозавітних описах «ім'я» ототожнюється з Особою Ісуса Христа – і найтісніше наше з єднання з Ісусом Христом є, власне, ціллю Ісусової молитви.

Практика Ісусової молитви є дуже проста, бо це лише повторення однієї молитви, одного речення. А водночас це складна практика, бо кожна людина за своє і виконує її у своєрідний, неповторний спосіб. Це, що бачимо далі, є загальними вказівками і порадами для тих, хто не має доступу до досвідченого вчителя.

ЩОДЕННИЙ ПОДВИГ

Щоб дійти до того, щоби цілий день наш дух був у любовнім спілкуванні з Богом, треба щодня якусь хвилину відкласти на інтенсивну і виключну зустріч з Богом. Вибери собі час і місце, в яких зможеш користатись атмосферою спокою і самотності. Дуже Тобі допоможе, коли старатимешся втримувати ту саму пору і місце щодня. Коли ці зустрічі стають у нас правилом дня, а не тільки принагідними, спонтанними захопленнями, вони матимуть більшу силу викорінювати з нас усяке шукання власного уподобання і вигод життя.

Устійни, отже, собі (або приймай від духовного отця) правило молитов і поклонів: краще почни з малим числом і не спіши його збільшувати; хіба що вже довгий час вірно сповнюєш те, що Ти собі намітив.

Приступаючи до такої практики, затримайся на хвилинку, щоб звільнити дух від попередніх занять і турбот. Усвідом собі, перед ким Ти стаєш і ким є Ти, що стоїш перед Богом. Для цього добре надаються звичайні початкові молитви кожного богослужіння:

«Царю Небесний» тощо. Правило для початкуючих може бути таке: три доземні поклони, 25 молитов Ісуса і на кінець – знову три поклони. Поклони роби поволі, спокійно, відмовляючи цю молитву. Так само молитви вимовляй поволі, ритмічно, навіть склад за складом. Не лучи зараз одну молитву до другої – хай малий проміжок безслівної перерви також буде способом стояння перед Господом. При тому можеш клячати, сидіти (вигідно, але не занадто, щоб, бува, не клонився Ти до сну) або стояти і при кожній молитві зробити доповнений поклін – це дуже помагає втримувати увагу і відповідні почування. Числи молитви, пересуваючи пальцями вузли або зернятка на чотках, щоб це не вимагало окремої уваги.

Саму формулу молитви можеш собі скоротити (але добре, щоб завжди було ім'я: «Ісусе»), або застосувати до того, що в тій хвилині або порі твого життя сильніше відчуваєш (хоч не зачасто, бо це розсіває духа). Наприклад, можеш слова «помилуй мене...» додати щойно у другій половині свого правила, тому що ми дійсно найкраще розуміємо нашу гріховність і потребу помилування щойно тоді, коли ми глибоко відчули світло й тепло Божої святости й милосердя.

ТРУДНОЦІ

Повільне і ритмічне виконання молитов і по-клонів дуже впливає на об'єднання і згармонізування всіх закутків нашої особи: тіла, ума, почуттів і духа. Таке правило, як повище, не мало б бути коротше за 10-15 хвилин. Треба дати собі досить часу, щоб відчути все, що з нами діється. Усі труднощі, які вириваються, є надзвичайно важливі, бо вони показують, що в нас є всередині і які ми є в дійсності. Проти цієї молитви повстануть з нашого нутра всі руйнівні пристрасті і наші прив'язання, і всі ідоли, яким ми служимо радше, ніж живому Богові. Та знай, що спасенна сила цієї молитви не є в наших зусиллях чи самоконтролі, а тільки в діючій благодаті, тобто в живій присутності Бога, який один може нам дати силу з цим усім зірвати, щоб Бог став нашим єдиним скарбом, нашим усім.

У днях, коли відчуваєш, що Ти цілком неспроможний сповнити правила, не покидай його цілковито, а словни хоч малу його частину. Таке рішення роби завжди перед початком правила, – не скорочуй його собі, раз Ти почав. Знову ж – коли в якійсь хвилині дух твій запрагне продовжувати перебування в молитві, не забороняй собі того, але не встановляй зразу більшого правила.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

27. Чому сектанти такі агресивні щодо представників інших основних релігій, конфесій та деномінацій?

Сектантська агресія – це форма самозахисту, щоб оправдати самих себе перед власною непевністю. Людина як така виявляє значно більшу схильність приймати думку загалу, аніж цій думці протиставлятися. Адже саму думку про те, що всі помиляються, а одні ми правильні, людській психіці важко прийняти. Переважна більшість людей важко переживає моменти, коли вимушена протиставлятися думці загалу. У таких випадках агресивне несприйняття інших насправді діє як інструмент зменшення психічного навантаження.

Для сект характерна негативна проповідь і як самовиправдання, і як самореклама. Щоб самому виглядати привабливо, іншим приписують негатив; щоб виправдати своє існування, секти також змушені ґрунтувати своє навчання не на ствердженні якогось вчення, а переважно на запереченні того, чого навчають інші і в що вірять інші.

Для багатьох людей, у яких критичне мислення не приспане, така негативна проповідь стає саме отим маячком, який вказує шлях на вихід із секти. У цьому сенсі показовим є приклад наверненого з ісламу у християнство араба Валіда Шебата, для якого одним зі спускових гачків у процесі його приходу до християнства став досвід відвідин Храмової гори в Єрусалимі. Як відомо, на платформі, де стояв колись юдейський Храм, є кілька мусульманських святинь і домінуючим серед них є золотий купол так званого Куполу скелі, або, як його часто називають, мечеть Омара. Відвідуючи цю мусульманську святиню, Шебат звернув увагу на те, що домінуючим каліграфічним написом на цій будівлі є цитата з Корану – «Богові не потрібний син». Це спонукало його задуматись над тим, що Коран переважно побудований як заперечення Старого і Нового Завітів, а не на донесенні якогось нового одкровення людям. Власне цей факт і став переломним у його пошуках Істини. Адже якщо вчення, яке претендує на релігію, зводиться до заперечення інших, без того, щоб насправді давати щось якісно нове, то тим самим показує себе не як релігія, а як антирелігія, яка існує тільки заради заперечення інших. У цьому світлі секти справді є антирелігією.

Якщо послухаємо сектантську проповідь – вона справді не доносить нічого нового. Це практично завжди повторення старих ересей, тільки у дещо модифікованій формі, і заперечення усього, що притаманне іншим

конфесіям, як помилкового і згубного. Заперечення, заперечення і ще раз заперечення – ось суть будь-якої сектантської проповіді. Через таке генеральне заперечення всіх і всього секти, власне, й отримують можливість хоч якось самоутвердитися у власних переконаннях.

Людина ж у своїй суті не є еством заперечення, а радше – ствердження. І якщо робиться спроба побудувати світгляд на постійному запереченні, то людина обов'язково рано чи пізно опиниться в ситуації саморуйнування власної психіки у повній агресивній параної. Звідси й агресивне несприйняття усіх і кожного, хто не є членом секти і не поділяє сектантських переконань. Адже Бог не є запереченням – Він творить світ словом ствердження: «Нехай станеться», – і цей фундаментальний закон світобудови глибоко закладений у людині, і кожен із нас його відчуває як принцип власного функціонування. Постійне ж заперечення – це шлях диявола, сатани, противника. Шлях самоізоляції і самознищення. Ведучи ним своїх adeptів, секти впевнено ведуть їх до повного краху.

28. Чому секти так «пхаються» у політику?

Секти ніколи не були особливо популярними. Екзотичні доктрини й обряди сект, антисектантські настрої суспільства не дають їм змоги отримати суттєвий суспільний вплив через просте збільшення кількості членів. А найефективніший вплив на суспільство – це осягнення в ньому влади. Тому секти докладають максимум зусиль, щоб отримати вплив на владу і підкорити владу в суспільстві на користь своїх інтересів.

Традиційні релігії також перебувають у постійній спокусі близьких стосунків із владою. Адже це велика спокуса: через владу впливати на суспільство. Часто така спокуса прихована під видом добра.

Якщо поглянемо на спокуси, якими нечистий намагався спокусити Ісуса в пустелі, то серед цих спокус є і політична влада. Думаю, що з великою вірогідністю можемо стверджувати, що диявол аж ніяк не вдавався до примітивних звертань щодо людських інстинктів. Скоріш за все, батько брехні підсував Ісусові нові успішні методи провадження місії. Ймовірно, що нечистий спостерігав за Ісусом, бачив чудесне Його хрищення в Йордані, розуміючи, що настав час Його земної місії, і вирішив спокусити цю дивну Людину «ефективними» методами провадження місії. Як знаємо, Ісус це відкинув.

Люди ж часто не вміють розрізнити спокуси владою; їм здається, що близькість до політичної влади дасть їм можливість перебудувати суспільство. В історії є багато прикладів, коли традиційні Церкви спотикались об цю спокусу. Досить лишень пригадати співпрацю РПЦ зі ста-

лінським режимом, чи співпрацю німецьких лютеран із гітлерівським режимом.

Якщо традиційні віросповідання, окрім ісламу (частиною внутрішньої доктрини цієї релігії є власне осягнення політичної влади), маючи певний історичний досвід, певну сформовану культуру, дуже обережно ставляться навіть до співпраці з політиками та владою; секти ж, навпаки, без досвіду, без знань, скріплені власним фанатизмом, гарячим бажанням переіменити усіх й усе згідно з власними уявленнями, стараються якнайближче присунутися до влади, а по можливості й самим її захопити. Це і є головною причиною походу сект у політику.

29. Чи варто відвідувати безкоштовні курси, які проводять сектанти?

Категорично ні. Мудрі люди колись вивели таку просту формулу: безкоштовний сир буває тільки в мишоловці. Ця формула стала дуже актуальною у наш час. Багато рекламних трюків побудовані власне на цій схильності людської психіки. Секти, знаючи про людську слабкість до безкоштовного, дешевого, тому й використовують це людське прагнення якнайдешевше пройти через життя. Будучи часто людьми надзвичайно інтелегентними, провідники секти по змозі вдаються до «подарунків», щоб зацікавити людей своїми ідеями, доктринами і, відповідно, отримати черговий «пакет» впливляних на гачок дешевизни нових adeptів.

Перед тим, як вдатися до безкоштовних послуг, які в іншому випадку потрібно оплачувати, варто собі нагадати, що в людській природі схильність до альтруїзму надзвичайно мінімізована первородним гріхом. Тобто в нас практично відсутня природна схильність допомагати іншим. Натомість уже від самого народження ми дуже вміло вміємо відстоювати свої еґоїстичні інтереси. Тому, коли перед вами постає зваблива пропозиція безкоштовних курсів, варто поставити собі запитання: «Кому це потрібно і для чого?» Адже більшість людей і груп нічого не роблять без прицілу на якийсь свій інтерес. Якщо на це зважатимемо, то закономірною буде потреба роздумати над інтересами «безкоштовних курсів».

Наприклад, на перший погляд цілком нейтральні курси вивчення іноземної мови дуже часто перетворюються на центри вербування нових adeptів до секти. Зміст матеріалів, на підставі яких вивчається мова, не стосується суто викладів розмови, а різний роздатковий матеріал помаленьку, але впевнено спрямовує людину до пошуку відповідей на певні життєві питання і, що найважливіше, нібито ненав'язливо пропонує уже готові, логічно завершені відповіді.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

місяч навпаки: і пресвітери, і монахи продовжують виділятися своїм одягом.

Яке взагалі значення надається і має надаватися цьому аспекту?

Три роки тому до лику блаженних Католицької Церкви був зарахований юний Роландо Марія Ріві. Він ціною життя захищав свою сутану, був підданий тортурам та знущанням і розстріляний комуністами-партизанами в 1945 році, оскільки відмовився залишити одяг семінариста. Це свідчення показує, що сутана – важливий знак приналежності до Бога.

Багато охрищених хотіли б, щоб людей, які присвятили себе Богу, легко було впізнати. Культурне середовище нашого часу, позначеного секуляризацією, впливає і на служителів Церкви. Про це йдеться, зокрема, в документі Конґреґації у справах духовенства, виданому в 1994 році, під назвою «Пам'ятка щодо способу життя і служіння пресвітерів». У 66-му параграфі стверджується, що «в секуляризованому і переважно матеріалістичному суспільстві, де знаки, що належить до священного і надприродного, поступово зникають, особливо відчувається необхідність того, щоби пресвітер – людина Божа, яка уділяє Його Таїнства, – був упізнаваний в очах спільноти, в тому числі і за допомогою одягу як недвозначного знаку його посвячення і його суспільного служіння. Пресвітер повинен бути впізнаваний насамперед за своєю поведінкою, але також і по одягу, – щоб кожному віруючому і кожній людині взагалі була відразу зрозуміла його ідентичність і приналежність до Бога і до Церкви. Тому клірик завжди повинен носити відповідне церковне вбрання, згідно з нормами єпископської конференції і відповідно до законних місцевих звичаїв. Це означає, що його одяг, в разі, якщо це не сутана, повинен бути не такий, як у мирян, і повинен відповідати гідності та священничому характеру його служіння. Як крій, так і колір повинні бути встановлені єпископською конференцією та завжди узгоджуватися з загальними канонічними нормами».

Наведений текст стверджує важливість священничого одягу для духовенства. У той же час в поясненні Папської ради із законодавчих текстів уточнюється, що ці правила не охоплюють постійних дияконів.

Конґреґація у справах духовенства втрутилася в питання про стиль одягу священників тому, що, по-перше, необхідно було нагадати про суспільне значення служіння пресвітерів, а також про те, що одяг – це знак приналежності до Бога і Церкви, який повинен відрізняти священника від усіх інших. Але звернемо увагу на те, що в документі робиться акцент на поведінці пресвітера, за якою його впізнають. Поведінка і спосіб життя священника повинні бути відображенням його місії служіння народу. Одяг як знак цього служіння виражає також і його крихіткість: будь-який пресвітер потребує підтримки, щоби не впасти в протиріччя і не стати спокусою для людей.

У 1996 році Конґреґація у справах духовенства знову звернулася до пресвітерів з посланням, в якому стверджувалося, що білий круглий комір і хрест не є достатніми знаками, які відрізняють церковний одяг від світського.

У культурному контексті нової евангелізації одяг священнослужителя повинен відрізнятися простою і скромністю. Святий Франциск Ассизький хотів, щоби святі речі для Літургії були завжди дорогі, а одяг братів – бідний і простий. Простота і скромність священника відображає красу Євангелія, цілковитого посвячення себе Христу і Благій Новині.

Священничий одяг і монаше вбрання, безсумнівно, мають психологічне значення, постійно нагадуючи тим, хто їх носить, про причини власного вибору і пов'язаного з ним зобов'язання, зміцнюючи почуття приналежності до священничого сану чи монашества.

Сутана і монаший одяг мають і соціологічне значення, оскільки це видимий знак самоідентифікації, віднесення себе до певної категорії. Цей одяг наділений і богословським змістом, оскільки за допомогою зовнішніх, матеріальних знаків священник, монах, монахиня причетні до особливої форми життя – богосвяченого – в силу якого людина дотримується особливого покликання заради блага інших людей. Це – зовнішній знак внутрішнього перетворення, при якому людина скидає з себе стару людину і вбирається в Христа, в нову людину.

Наше суспільство, в якому відчувається дефіцит знаків надприродних, як ніколи потребує того, щоби бачити тих, хто присвятив себе Богові.

Джерело: Радіо Ватикан

МНОГОЯ ЛІТА!

Цього року священник нашого храму о. Дмитро Черкас святкує 80-річчя від дня свого народження, і з них – 25 років служить на Божій ниві. З цієї нагоди на урочистій Літургії, яка відбулася у нашому храмі, Вископреосвященний Митрополит Ігор привітає ювіляра, нагородивши грамотою, і при тому виголосив добрі й глибоко душевні слова на адресу о. Дмитра.

Учасниками святкувань було понад двадцять священників за участі великої кількості наших парохіян і прихожан, які теж щиро вітали отця-ювіляра. Парохіальний хор заспівав йому «Многая літа».

Для нас, парохіян, ця подія була дуже радісною й урочистою, бо таких священників, як о. Дмитро, сьогодні небагато, і від нього мали б учитися душпастирства молоді священники. В будь-який час можна підійти до о. Дмитра зі своїми турботами і проблемами, а піти від нього – з полегшенням на душі і розрадою. Таке ставлення до людей допомагає і хворому, і немічному, і здоровому. Основне в житті о. Дмитра – віра в Бога. Мабуть, саме тому в церкві завжди можна почути про о. Дмитра Черкаса тільки хороші, добрі слова.

Ще раз вітаємо нашого душпастиря з його ювілеєм і бажаємо йому міцного здоров'я, поваги від людей і великого благословення Божого. Многая літа!

Марія ФІГОЛЬ, парафіянка храму св. Анни

Вичитано в Інтернеті

64 країни світу мають на своїх стягах релігійну символіку

64 із 196 країн світу, тобто 32%, містять на своїх національних прапорах релігійну символіку. На 48% цих стягів зображено християнські символи. Серед них – прапори Іспанії, Великобританії, Ісландії, Фінляндії, Грузії, Греції, а також Молдови, Сербії та Словаччини. 33% державних прапорів країн світу містять ісламську символіку. Це державні символи Туреччини, Таджикистану, Азербайджану, Саудівської Аравії, Пакистану та ін. Країна, що має юдейський сим-

вол на своєму стягові, – лише одна: Ізраїль.

На прапорі Сінгапуру зображено півмісяць і п'ять зірок, однак ця символіка не має тут релігійного забарвлення: півмісяць означає націю, що народжується, а зорі – її ідеали: демократію, мир, справедливість, прогрес та рівність.

Релігійну символіку буддизму та індуїзму бачимо на п'ятих стягах; до того ж, на трьох із них з'являються символи обох релігій: це прапори Індії, Непалу й Камбоджі.

На прапорах Аргентини та Уругваю зображено сонце як символ Інті – бога Сонця у інків. На прапорі Мексики бачимо орла як символ верховного бога в релігії ацтеків.

За матеріалами: PewResearchCenter
Джерело: CREDO

Найдавніша церква в Туреччині

У Туреччині знайшли під землею найдавнішу християнську церкву, стіни якої прикрашені фресками зі сценами Вознесіння і Страшного суду. Про це повідомляє турецьке видання «Derinkuyu Haber».

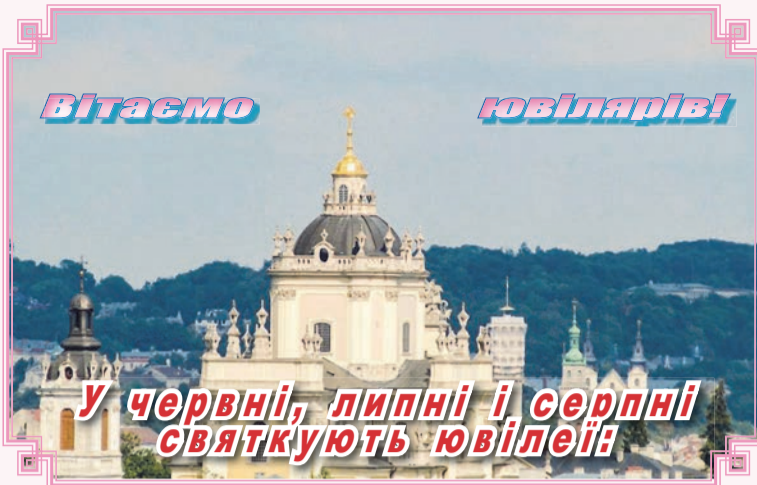
Церква виявлена в підземному місті в Каппадокії (Туреччина) під час земляних робіт для будівництва житлового будинку в містечку Невшехір у центрі Анатолійського плато. Місцева влада вже заявила, що древня церква може стати одним з головних об'єктів поклоніння християнських паломників.

За словами міського голови Невшехіра

Хасана Унвера, стіни церкви прикрашені прекрасно збереженими фресками зі сценами Вознесіння і Страшного суду. «За нашими даними, такі фрески невідомі в інших стародавніх церквах. Деякі вчені датують їх п'ятим століттям нашої ери, – сказав він. – Ми відкрили лише кілька розписів, а решта відкриємо з часом. Фрески на фронтоні церкви зображують розп'яття Ісуса і його Вознесіння до небесної обителі. Є також фрески з зображеннями апостолів, святих і пророків Мойсея та Іллі».

Давня церква, як виявилось, всього лише один з об'єктів у цілому підземному місті, будівлі якого були вириті давніми каменотесами у м'яких породах цієї місцевості, причому місто тісно сусідє із заповідною ділянкою в Каппадокії, оголошеної ЮНЕСКО об'єктом всесвітньої спадщини. Це підземне місто було виявлене у 2014 році, причому його вважають найбільшим містом світу того часу, а перше поселення на цьому місці виникло 5 тисяч років тому. Були знайдені також тунелі довжиною до 7 кілометрів.

Наразі церква досліджена лише частково. Зараз розкрито лише її звід, а загальна висота будівлі поки що не відома.

Вітаємо

ювілярів!

У червні, липні і серпні святкують ювілеї!

- 35-річчя священства – о. Іван Залуцький (11.06)
- 35-річчя священства – о. Мирослав Гладяк (30.08)
- 25-річчя священства – о. Богдан Кузьмич (16.06)
- 25-річчя священства – о. Євген Бойко (07.07)
- 25-річчя священства – о. Іван Галімурка (07.07)
- 25-річчя священства – о. Олексій Хілінський (07.07)
- 25-річчя священства – о. Ігор Берко (13.07)
- 25-річчя священства – о. Михайло Байдака (19.08)
- 20-річчя священства – о. Андрій Мацьків (28.07)
- 20-річчя священства – о. Юрій Хамуляк (28.08)
- 15-річчя священства – о. Ярослав Гевак (17.06)
- 15-річчя священства – о. Ігор Леськів (08.07)
- 15-річчя священства – о. Василь Янів (14.08)
- 10-річчя священства – о. Іван Курилець (30.06)
- 10-річчя священства – о. Степан Сус (30.06)
- 10-річчя священства – о. Тарас Фітьо (13.07)
- 5-річчя священства – о. Назар Гавриляк (09.08)
- 5-річчя священства – о. Мар'ян Ільницький (19.08)
- 5-річчя священства – о. Руслан Мартинюк (28.08)

- 80-річчя уродин – о. Ростислав Процюк (30.06)
- 65-річчя уродин – о. Михайло Писко (15.08)
- 60-річчя уродин – о. Павло Менделюк (14.07)
- 60-річчя уродин – о. Дмитро Майкут (18.08)
- 60-річчя уродин – о. Степан Антонюк (28.08)
- 55-річчя уродин – о. Андрій Удовенко (06.06)
- 50-річчя уродин – о. Валерій Лозинський (01.06)
- 50-річчя уродин – о. Федір Романишин (21.07)
- 50-річчя уродин – о. Орест Чекан (10.08)
- 45-річчя уродин – о. Олексій Коростіль (20.07)
- 40-річчя уродин – о. Андрій Михалейко (09.06)
- 40-річчя уродин – о. Остап Саврук (01.07)
- 40-річчя уродин – о. Ростислав Бубняк (07.07)
- 40-річчя уродин – о. Ігор Бойко (06.08)
- 35-річчя уродин – о. Василь-Руслан Тузяк (17.06)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Хто на багатство покладається, той упаде...» (Притов. 11, 28)

Один брат впав, причому не вперше, в гріх блудодіяння. Він розповів про це отцю Ісаї. Але засмучувався він, виглядає, не надто, заявивши навіть:

- Врешті-решт, отче, людині властиво грішити!
- Так-то воно так, – відповідає старець, – але якщо стерка зношується швидше за олівець, значить, хтось впадає у крайнощі...

Увага!

Наступний випуск «Мети» вийде у вересні 2016 року

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____